

I. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA SĂ IA MÂNIA LUI DUMNEZEU ASUPRA LUI

„Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris:
«Blestemat este oricine este atârnat pe lemn.»“
Galateni 3.13

„Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu.“
Romani 3.25

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.“
1 Ioan 4.10

Dacă Dumnezeu nu ar fi *drept*, atunci Fiul Său n-ar fi *trebuit* să sufere și să moară. Și dacă Dumnezeu nu ar *iubi*, atunci Fiul Său nu ar fi *trebuit* să sufere și să moară de *bunăvoie*. Dar Dumnezeu este drept și iubitor. De aceea, în dragostea Sa, El Însuși este gata să împlinească cerințele dreptății Sale.

Legea lui Dumnezeu cere: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul Tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“ (Deuteronom 6.5). Însă noi toți am iubit mai mult alte lucruri. Exact aceasta înseamnă păcat – și anume, să nu dai onoare lui Dumnezeu, preferând mai mult alte lucruri și preocupându-te cu dragoste de ele. De aceea Biblia spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). Noi glorificăm ceea ce ne face mai mult plăcere. Aceasta nu este un păcat mic, căci nu este săvârșit împotriva unei autorități mici. Gravitatea unei jigniri crește odată cu demnitatea celui jignit. Creatorul universului este demn de stimă, venerație și credincioșie absolută. De aceea nu este un lucru neînsemnat, dacă se neglijează să-L iubim – este înșelătorie. Prin aceasta Dumnezeu va fi disprețuit și fericirea omului va fi distrusă.

Deoarece Dumnezeu este drept, El nu trece cu vederea acest păcat. El are o mânie sfântă față de păcat. Păcatul merită să fie pedepsit, și El a spus clar aceasta: „Căci plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23). „Sufletul care păcătuiește, acela va muri“ (Ezechiel 18.4).

Peste toate păcatele este un blestem sfânt, dar nu ca să pedepsească, pentru că aceasta ar fi nedrept. Aceasta ar face ca Dumnezeu să fie dezonorat și o minciună ar stăpâni lumea. De aceea Dumnezeu spune: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă»“ (Galateni 3.10; Deuteronom 27.26).

Dar dragostea lui Dumnezeu nu se limitează la blestemul care este asupra tuturor oamenilor păcătoși. El nu este mulțumit să arate numai mânie, cu toate că El este sfânt. De aceea Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu, care a luat mânia Lui asupra Sa și a devenit blestem pentru toți care se încred în El. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi“ (Galateni 3.13). Acesta este înțelesul cuvântului „jertfă de ispășire“ din versetul biblic citat la început (Romani 3.25). Exprimă faptul că mânia lui Dumnezeu a fost înlăturată, prin faptul că El a dat un Înlocuitor. Acest Înlocuitor a fost dat de Dumnezeu Însuși. Înlocuitorul, Isus Hristos, nu anulează mânia, ci o îndepărtează de la noi, prin faptul că a luat-o asupra Lui. Mânia lui Dumnezeu este dreaptă și ea nu a fost retrasă, ci revărsată.

Nu vrem să tratăm cu ușurătate pe Dumnezeu și nici să desconsiderăm dragostea Lui. Niciodată nu vom avea venerație față de dragostea lui Dumnezeu, dacă nu vom ține seama de consecințele păcatului și de dreptatea mâniei Lui față de noi. Dar dacă prin harul Lui devenim conștienți de nedemnitatea noastră, atunci vom privi la suferințele și la moartea lui Hristos și vom spune: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4.10).

2. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ FACĂ BUCURIE TATĂLUI SĂU CERESC

„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință.“
Isaia 53.10

„... după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.“
Efeseni 5.2

Isus nu S-a luptat în cer cu Tatăl Său mânios, ca să-I smulgă biciul din mână. El nu L-a constrâns să fie îndurător cu omenirea. Moartea Sa nu a fost o aprobare silită a lui Dumnezeu, ca să fie indulgent cu păcătosul. Nu, ceea ce a făcut Isus atunci când a suferit și a murit, a fost ideea Tatălui. A fost o strategie uluitoare, care a fost plănuită înainte de crearea lumii, și anume atunci când Dumnezeu a văzut și a făcut planul istoriei lumii. De aceea Biblia vorbește despre Dumnezeu astfel: „hotărârea Lui și Harul care ne-a fost dat în Isus Hristos înainte de veșnicii“ (2 Timotei 1.9).

Chiar și în scrierile iudaice a fost descoperit acest plan. Profetul Isaia a prorocit despre suferințele lui Mesia, Cel care va lua locul păcătosului. El a spus că Hristos, ca Locțiitor al nostru, „va fi lovit de Dumnezeu“.

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar DOMNUL a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“ (Isaia 53.4-6).

Ceea ce este mai uimitor la Hristos ca Locțiitor al nostru, al păcătoșilor, este faptul că a fost ideea lui Dumnezeu. Hristos nu S-a amestecat în planul lui Dumnezeu, ca să pedepsească pe păcătoși. Dumnezeu a planificat Golgota. Un profet al Vechiului Testament a spus: „Domnul a găsit cu cale (n.t. textual: Domnului I-a făcut plăcere să-L zdrobească) să-L zdrobească prin suferință“ (Isaia 53.10).

Aceasta explică contrastul Noului Testament. Pe de o parte, Hristos suferă, deoarece mânia lui Dumnezeu a fost turnată asupra Lui, iar pe de altă parte, suferința lui Hristos este o faptă minunată a supunerii și ascultării Lui față de voia lui Dumnezeu. Așa a strigat Isus pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Matei 27.46). Și cu toate acestea, Biblia spune că suferințele lui Hristos au fost un miros plăcut pentru Dumnezeu. „Umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu“ (Efeseni 5.2).

O, dacă am adora minunea măreață a iubirii lui Dumnezeu! Toate acestea nu sunt lucruri sentimentale. Nici nu este simplu. Dumnezeu a făcut imposibilul pentru noi: a vărsat mânia Sa asupra propriului Fiu – asupra Aceluia care a fost așa de supus, că era singurul care nu merita această mânie. Dar faptul că Fiul a fost gata să primească mânia, aceasta a fost pentru Dumnezeu ceva deosebit de prețios. Purtătorul mâniei a fost iubit nespus de mult.

3. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA SĂ ÎNVEȚE ASCULTAREA ȘI SĂ FIE FĂCUT DESĂVÂRȘIT

„Măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.“
Evrei 5.8

„Se cuvenea, într-adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor.“
Evrei 2.10

Aceeași carte a Bibliei, care afirmă că Hristos „a învățat ascultarea“ prin suferințe, și prin suferințe „a fost făcut desăvârșit“, spune și că El a fost fără păcat. „În toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“ (Evrei 4.15).

Această învățătură se întâlnește pe tot parcursul Bibliei. Hristos a fost fără păcat. Cu toate că a fost Fiul lui Dumnezeu, El a fost totodată și om, cu toate ispitele și nevoile noastre și cu toate slăbiciunile trupești. I-a fost foame (Matei 21.18), S-a mâniat și a fost trist (Marcu 3.5) și a avut dureri (Matei 17.12). Dar inima Lui a bătut plină de dragoste pentru Dumnezeu, iar El a lucrat fiind călăuzit totdeauna de această dragoste. „El nu a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug“ (1 Petru 2.22).

Când Biblia spune că „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit“, asta nu înseamnă că El a învățat să nu mai fie neascultător. Înseamnă că la orice nouă ispită a învățat practic – fiind însoțit de durere – ce înseamnă să fii ascultător. Când se spune că „a fost făcut desăvârșit prin suferință“, asta nu înseamnă că El a fost eliberat succesiv de greșeli. Înseamnă că El a împlinit succesiv dreptatea absolută, pe care trebuia s-o aibă, ca să ne mântuiască pe noi.

Exact aceasta a exprimat El prin botezul Său. Deoarece El nu era un păcătos, nu trebuia să fie botezat. Mai mult, El spune lui Ioan Botezătorul: „Așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit“ (Matei 3.15b).

Exprimat mai precis, aceasta înseamnă: dacă Fiul lui Dumnezeu ar fi devenit om și ar fi mers direct la cruce, fără ca neprihănirea și dragostea Lui să fie puse la încercare într-o viață cu ispite și dureri, atunci El nu ar fi fost un Mântuitor potrivit pentru oamenii căzuți. Suferința Lui nu a absorbit numai mânia lui Dumnezeu. Ea L-a făcut să fie un om adevărat și L-a pus în situația să ne numească frații și surorile Lui (Evrei 2.17).

4. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ AJUNGĂ LA PROPRIA-I ÎNVIERE DIN MORȚI

„Dumnezeul păcii, care prin sângele legământului celui veșnic a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui.“

Evrei 13.20-21

Moartea lui Hristos nu a fost o simplă premisă a învierii Sale – moartea a fost prețul pe care El l-a plătit pentru aceasta. De aceea se spune în Evrei 13.20 că Dumnezeu L-a adus înapoi dintre morți „prin sângele legământului celui veșnic“.

„Sângele legământului“ este sângele lui Isus, așa cum El a spus deja: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou“ (Matei 26.28). Atunci când Biblia vorbește de sângele lui Isus, ea se referă la moartea Sa. Printr-o simplă sângerare nu ar fi putut avea loc niciodată mântuirea. Vărsarea sângelui Lui este hotărâtoare.

În ce constă legătura dintre vărsarea sângelui lui Isus și învierea Sa? Biblia spune că El nu a fost înviat după vărsarea sângelui Lui, ci prin vărsarea sângelui Lui. Asta înseamnă: moartea lui Hristos a fost așa de desăvârșită, că învierea a fost răsplata și îndreptățirea pentru ceea ce Hristos a obținut prin moarte.

Mânia lui Dumnezeu a fost potolită prin suferința și moartea lui Isus. Blestemul sfânt asupra păcatului a fost pe deplin înlăturat. Ascultarea lui Hristos a fost desăvârșită. Prețul iertării a fost plătit pe deplin. Dreptatea lui Dumnezeu a fost dovedită pe deplin. Lipsea numai confirmarea publică din partea lui Dumnezeu. Aceasta El a dat-o prin învierea lui Isus din morți.

Atunci când Biblia spune: „Dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre“ (1 Corinteni 15.17), asta nu înseamnă că învierea a fost prețul pentru păcatele noastre. Aceasta înseamnă că învierea dovedește că moartea lui Isus este prețul absolut suficient. Dacă Isus nu ar fi înviat din morți, atunci moartea lui ar fi fost o înșelăciune. Dumnezeu nu ar fi recunoscut moartea Lui suplinitoare, iar noi am fi fost încă în păcatele noastre.

Realitatea este însă că „Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui“ (Romani 6.4). Succesul suferințelor și a morții Sale a fost confirmat. Și atunci când ne punem încrederea în Hristos, nu mai suntem în păcatele noastre, căci „prin sângele legământului celui veșnic“ a fost înviat Marele Păstor al oilor și trăiește veșnic.

5. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DESCOPERE BOGĂȚIA DRAGOSTEI ȘI HARULUI LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE CEI PĂCĂTOȘI

„Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.“

Romani 5.7-8

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“

Ioan 3.16

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile Harului Său.“

Efesenii 1.7

Prin două lucruri putem recunoaște cât de mult ne iubește Dumnezeu. În primul rând, prin mărimea jertfei aduse de El, ca să ne salveze de pedeapsa pentru păcatele noastre. În al doilea rând, prin mărimea nedemnității noastre, atunci când El ne-a mântuit.

Mărimea jertfei Sale o putem afla din cuvintele: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu“ (Ioan 3.16). O recunoaștem și în cuvântul Hristos. Acesta este un nume care descinde de la titlul grecesc Christos, ceea ce înseamnă „Unsul“ sau „Mesia“. Acesta este un titlu cu o deosebită demnitate. Mesia urma să fie împăratul lui Israel. El va învinge pe romani și va aduce pace și siguranță lui Israel. Însă Persoana trimisă de Dumnezeu ca să salveze pe păcătoși, a fost propriul Lui Fiu, singurul lui Fiu și Împăratul uns al lui Israel – în realitate Împăratul lumii (Isaia 9.6-7).

Dacă în afară de aceasta vom privi moartea îngrozitoare pe cruce a lui Isus, atunci devine clar că jertfa Tatălui și a Fiului este nedescris de mare. Dacă ne gândim la marea distanță dintre Dumnezeu și om, atunci ea a fost infinit de mare. Dar Dumnezeu S-a decis pentru această jertfă, ca prin ea să ne salveze.

Dragostea Lui față de noi se arată chiar mult mai mare, dacă suntem conștienți de nevrednicia noastră. „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.7-8). Noi am meritat pedeapsa lui Dumnezeu și nu jertfa lui Dumnezeu.

Există numai o explicație a jertfei lui Dumnezeu pentru noi. Nu se găsește în noi. Ea este în „bogăția harului Său“ (Efesenii 1.7). Mântuirea este gratuită. Ea nu este răspunsul la valoarea noastră. Este revărsarea valorii Sale nemărginite. Da, dragostea lui Dumnezeu este pasiunea cu care El – cu un preț foarte mare – entuziasmează pe păcătoșii nevrednici și le dăruiește pentru totdeauna cea mai mare fericire, și anume slava Sa nesfârșită.

6. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ARATE CÂT DE MULT NE IUBEȘTE

„Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.“
Efeseni 5.2

„Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.“
Efeseni 5.25

„El m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.“
Galateni 2.20

Moartea lui Hristos ilustrează nu numai dragostea lui Dumnezeu (Ioan 3.16), ci este cea mai mare expresie a dragostei lui Hristos pentru toți cei care primesc această dragoste ca pe o comoară a lor. Martorii din biserica primară, care au trebuit să sufere cel mai mult din pricina credinței lor creștine, au fost profund copleșiți de această realitate: Hristos, „Cel care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine“ (Galateni 2.20). Jertfa de Sine a lui Hristos au luat-o personal pentru ei. Ei spuneau: „El m-a iubit. El S-a jertfit pentru mine.“

Desigur, noi ar trebui să vedem suferința și moartea lui Isus Hristos și în felul acesta. Are ceva de a face cu mine și arată dragostea lui Hristos pentru mine personal. Este păcatul meu, cel care mă desparte de Dumnezeu, și nu păcatul la modul general. Este răceala inimii mele și surzenia mea spirituală, care au subminat demnitatea lui Hristos. Eu sunt condamnat și sunt pierdut. Dacă este vorba ca să fiu salvat, atunci din propria vină mi-am pierdut orice pretenție la salvare. Tot ceea ce pot face este să cer har.

Privesc la Hristos cum suferă și cum moare. Pentru cine? Se spune: „Așa cum Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea“ (Efeseni 5.25).

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“ (Ioan 15.13). „Pentru că Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ (Matei 20.28).

Acum mă întreb, aparțin eu celor „mulți“? Aparțin eu „prietenilor“ Lui? Am voie să aparțin „bisericii“? Și aud răspunsul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit“ (Faptele Apostolilor 16.31). „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“ (Romani 10.13). „Oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor“ (Faptele Apostolilor 10.43). „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1.12). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Aceasta îmi mișcă inima și eu accept acest dar minunat, deosebit de măreț al lui Isus ca pe un cadou prețios. Apoi curge în inima mea această realitate minunată – dragostea lui Hristos pentru mine. Eu pot spune deci împreună cu martorii de odinioară: „El mă iubește și S-a jertfit pe Sine pentru mine.“

Ce înțeleg eu prin aceasta? vreau să spun că El a plătit prețul cel mai mare, care a existat vreodată, ca să-mi facă cel mai mare cadou, care a existat vreodată. Și care este acesta? Este cadoul pe care El îl are la sfârșitul vieții Sale: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea“ (Ioan 17.24). Am văzut suficient, ca să ne lăsăm cucerii de lucrarea Sa. Dar ce este mai bun va veni. El a murit ca să ne asigure acest viitor minunat. Aceasta este dragostea lui Hristos.

7. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ANULEZE CERINȚELE ÎNDREPTĂȚITE ALE LEGII CU PRIVIRE LA NOI

„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zăpăsul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.“
Coloseni 2.13-14

Este o nebunie să crezi că faptele noastre bune vor echilibra într-o zi faptele rele. Aceasta este o prostie, din două motive.

În primul rând, nu este adevărat. Chiar și faptele noastre bune sunt greșite, căci noi nu onorăm pe Dumnezeu prin ele. Facem noi faptele noastre bune în dependență fericită de Dumnezeu și cu intenția să facem cunoscut demnitatea Sa supremă? Împlinim noi porunca atotcuprinzătoare, slujind oamenilor „după puterea pe care o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos“ (1 Petru 4.11)?

Ce putem răspunde noi la Cuvântul lui Dumnezeu: „Tot ce nu vine din credință este păcat“ (Romani 14.23)? Eu cred că noi nu avem niciun răspuns? „Știm că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată“ (Romani 3.19). Ar trebui să fim liniștiți. Este o prostie să gândești că faptele noastre bune pot să egaleze faptele rele înaintea lui Dumnezeu. Fără credința care înalță pe Hristos, faptele noastre nu sunt altceva decât rebeliune.

Al doilea motiv, pentru care este o nebunie să te încrezi în faptele bune este: ele nu sunt căile lui Dumnezeu spre mântuire. Dacă suntem mântuiți de consecințele faptelor noastre rele, atunci aceasta nu are loc deoarece ele sunt mai ușoare decât faptele noastre bune.

Noi vom fi mântuiți numai pentru că „zăpăsul“ nostru din cer a fost ținut pe crucea lui Hristos. Dumnezeu nu evaluează faptele bune ale păcătoșilor, ci El îi mântuiește într-un mod cu totul altul. Faptele noastre nu oferă nicio speranță; speranță oferă numai suferința și moartea lui Hristos.

Nu există nicio salvare prin compensarea contului de pedeapsă. Există mântuire obținută numai prin anularea contului de pedeapsă. Registrul cu faptele noastre rele (în acestea se includ și faptele noastre bune nesatisfăcătoare) și pedeapsa dreaptă, pe care o merită fiecare, trebuie anulat și nu compensat. În acest scop a suferit și a murit Hristos.

Această anulare a avut loc atunci când scrisoarea de gaj a faptelor noastre a fost „prinsă în cuie pe cruce“ (Coloseni 2.14). Cum a fost această scrisoare de gaj prinsă în cuie pe cruce? Niciun pergament nu a fost prins în cuie pe cruce. Hristos a fost prins în cuie pe cruce și în felul acesta a devenit scrisoarea mea de gaj pentru faptele rele și pentru faptele bune. El a îndurat condamnarea mea. El a așezat mântuirea mea pe o cu totul altă temelie. El este singura mea speranță, și credința mea în Hristos este singurul drum spre Dumnezeu.

8. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ-ȘI DEA VIAȚA CA PREȚ DE RĂSCUMPĂRARE PENTRU MULȚI

„Căci Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți.“
Marcu 10.45

În Biblie nu se spune nici măcar o singură dată că satan a trebuit să fie plătit, pentru ca păcătoșii să poată fi mântuiți. Atunci când Hristos a murit, nu a fost plătit satan, ci el a fost biruit. Fiul lui Dumnezeu a devenit om, „pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul“ (Evrei 2.14). Nu au avut loc tratative.

Atunci când Isus a spus că El a venit „ca să-Și dea viața ca preț de răscumpărare“, nu era vorba, cine este cel care primește plata. Era vorba de propria lui viață ca plată, de libertatea Sa în a sluji, și nu ca să fie slujit, și era vorba de „cei mulți“, pentru care El va plăti.

Dacă întrebăm cine a primit prețul răscumpărării, singurul răspuns biblic este: Dumnezeu. Biblia spune că „Hristos S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu“ (Efeseni 5.2). Hristos „prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu“ (Evrei 9.14). Cineva trebuia să moară ca suplinitor pentru noi, deoarece noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3.23). Din cauza păcatului nostru, „toată lumea este vinovată înaintea lui Dumnezeu“ (Romani 3.19). Dacă Hristos S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru noi, atunci Biblia spune că noi nu mai suntem condamnați de Dumnezeu. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus“ (Romani 8.1). Robia îngrozitoare, din care a trebuit să fim răscumpești, este în cele din urmă „judecata lui Dumnezeu“ (Romani 2.2; Apocalipsa 14.7).

Prețul răscumpărării pentru salvarea de sub sentința de condamnare a lui Dumnezeu este viața lui Hristos. Nu este numai viața Sa trăită, ci viața Sa, care a mers la moarte. Isus a spus de mai multe ori ucenicilor Săi: „Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor, ei Îl vor omori“ (Marcu 9.31). Un motiv pentru care Isus Se numea pe Sine Însuși „Fiu al Omului“ (de mai mult de 65 de ori în Evangheliile) era acela, că prin aceasta voia să exprime și starea Sa de muritor. Oamenii pot muri. De aceea El a trebuit să fie om. Prețul răscumpărării a putut fi plătit numai de Fiul Omului, deoarece prețul răscumpărării era viața, care trebuia dată la moarte.

El nu a fost constrâns să dea acest preț. Aceasta ne-o arată afirmația: „Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci ca El să slujească.“ El nu a avut nevoie de nicio slujire din partea noastră. El era Dătătorul, și nu Cel care primea. „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși“ (Ioan 10.18). Prețul nu a fost plătit sub constrângere, ci de bunăvoie. Aceasta ne aduce iarăși aminte de dragostea Lui. El S-a hotărât de bunăvoie, ca să ne mântuiască cu prețul vieții Sale.

Câți a salvat Hristos din păcat? El a spus, că a venit „ca să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți“. Dar nu toți vor scăpa de mânia lui Dumnezeu. Oferta însă este pentru toți oamenii. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți“ (1 Timotei 2.5-6). Niciunul dintre cei care acceptă acest dar al lui Hristos nu va fi respins de la mântuire.

9. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU IERTAREA PĂCATELOR NOASTRE

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.“
Efeseni 1.7

„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.“
Matei 26.28

Dacă noi anulăm cuiva datoria sau iertăm o înjosire sau o rănire, atunci nu cerem o plată de compensare. Aceasta ar fi contrariul iertării. Dacă primim o compensare pentru o pierdere, atunci nu trebuie să mai iertăm. Vina a fost compensată.

Iertarea are ca premisă harul. Dacă tu mă vei răni, atunci harul va reface paguba. Eu nu te voi acuza. Te voi ierta. Harul dă cuiva ceea ce el nu merită. De aceea iertarea este înrudită cu dăruirea. Iertare înseamnă să nu primești compensare. Se renunță la dreptul de a plăti cu aceeași monedă.

Aceasta face Dumnezeu cu noi atunci când ne încredem în Hristos: „Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor“ (Faptele Apostolilor 10.43). Dacă noi credem în Hristos, atunci Dumnezeu nu ne mai ia în considerare păcatele. Aceasta este mărturia proprie a lui Dumnezeu în Biblie: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale“ (Isaia 43.25). „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi“ (Psalmul 103.12).

Dar aceasta dă naștere la o problemă nouă. Noi toți știm că iertarea nu este de ajuns. Putem înțelege aceasta atunci când este vorba de o pagubă mare – ca de exemplu în cazul unui omor sau al unui viol. Nici societatea și nici universul nu pot să existe, dacă judecătorul (sau Dumnezeu) ar spune unui ucigaș sau unui violator: „Îți pare rău? Bine. Statul te iartă. Poți pleca.“ Din acest exemplu vedem că statul nu poate anula dreptatea, chiar și atunci când cel rănit este gata să ierte.

Tot așa este și cu dreptatea lui Dumnezeu. Fiecare păcat este un lucru grav, deoarece el este îndreptat împotriva lui Dumnezeu (a se vedea capitolul 1). Slava Sa este lezată atunci când noi Îl ignorăm, sau nu ascultăm de El, ori Îl jignim. Dreptatea Lui nu Îi permite să ne declare liberi, așa cum un judecător din lume nu poate ierta vina unui criminal. Paguba care o aducem slavei lui Dumnezeu prin păcatele noastre, trebuie corectată, pentru ca slava Sa în dreptate să strălucească mai puternic. Pentru ca noi criminalii să devenim liberi și să avem parte de iertare, trebuie prezentat clar că onoarea lui Dumnezeu va fi păstrată, chiar și atunci când hulitorii lui Dumnezeu vor fi achitați.

De aceea a suferit și a murit Hristos. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“ (Efeseni 1.7). Iertarea nu ne costă nimic. Ascultarea noastră este rodul iertării și nu premisa ei. De aceea o numim har. Dar pe Isus L-a costat viața. De aceea o numim dreptate. Cât de scumpă este vestea bună că Dumnezeu nu ne ține în socoteală păcatele! Și cât de minunat este Hristos, al cărui sânge ne face drepecți înaintea lui Dumnezeu.

10. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ CREEZE BAZA ÎNDREPTĂȚIRII NOASTRE

„Suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui.“
Romani 5.9

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Isus Hristos.“
Romani 3.24

„Omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.“
Romani 3.28

A fi neprihănit înaintea lui Dumnezeu și a avea parte de iertare din partea Lui sunt două lucruri diferite. A fi socotit îndreptățit în sala de judecată nu este același lucru cu a primi iertarea. Iertarea înseamnă că eu sunt vinovat, dar nu sunt împovărat cu vina mea. A fi socotit îndreptățit înseamnă că am fost acuzat, dar am fost socotit nevinovat. Am fost acuzat pe nedrept. Eu sunt nevinovat. Judecătorul rostește sentința: „Nevinovat!“

Justificarea este un act judecătoresc. Înseamnă să declari pe cineva nevinovat. Ea este o sentință. Sentința îndreptățirii nu face pe niciun om nevinovat. Ea declară o persoană ca fiind nevinovată.

Ea constă în aceea, că cineva este cu adevărat drept. Cel mai clar vedem aceasta în relatarea Bibliei, când spune că oamenii, atunci când au auzit pe Isus, „au dat dreptate“ lui Dumnezeu (Luca 7.29). Aceasta nu înseamnă că ei au făcut pe Dumnezeu drept (căci El a fost dintotdeauna drept). Înseamnă că ei au declarat pe Dumnezeu drept.

Schimbarea morală de care avem parte atunci când ne încredem în Hristos nu este îndreptățirea. Biblia numește aceasta în mod normal sfințire – procesul schimbării în bine. Îndreptățirea nu este acest proces. Ea nici nu este un proces. Ea este o declarație, care are loc la un anumit timp. O sentință: Îndreptățit! Nevinovat!

Pentru a fi declarat nevinovat de un tribunal lumesc, trebuie să respecti Legea. În acest caz, jurații și judecătorul proclamă ceea ce este în concordanță cu adevărul: dacă ai respectat legea, vei fi declarat nevinovat. Dar în sala de judecată a lui Dumnezeu, noi nu am respectat Legea. De aceea îndreptățirea în sensul cunoscut nu este posibilă. Biblia spune chiar: „Cel ce iartă pe vinovat și osândește pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului“ (Proverbe 17.15). Cu toate acestea se spune în mod ciudat, că Dumnezeu prin Hristos îndreptățește pe păcătosul care se încrede în harul Său (Romani 4.5). Se pare că Dumnezeu înfăptuiește o urâciune.

Dar de ce nu este o urâciune? Sau așa cum se exprimă Biblia: cum poate Dumnezeu „să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“ (Romani 3.26)? Din două motive nu este pentru Dumnezeu ceva îngrozitor să îndreptățească pe păcătosul care se încrede în El. Un motiv este, că Hristos Și-a vărsat sângele ca să anuleze vina fărădelegilor noastre. Așa stă scris: „suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui“ (Romani 5.9). Aceasta înseamnă însă că vina noastră a fost îndepărtată. Aceasta nu ne declară că suntem nevinovați în noi înșine. Ștergerea vinei noastre de călcători ai Legii nu este același lucru cu declararea noastră ca împlinitori ai Legii. Dacă un învățător anulează o lucrare de control care a primit o notă rea, aceasta nu înseamnă că el declară lucrarea de control ca fiind bună. Dacă banca mi-ar anula datoriile de pe contul meu, atunci aceasta nu este același lucru cu a spune că sunt bogat. Tot așa este și cu păcatele noastre. Ștergerea păcatelor noastre nu este același lucru cu declararea noastră ca fiind oameni fără păcat. Trebuie să aibă loc o anulare. Aceasta este deosebit de important pentru o îndreptățire. Dar este mai mult decât atât. Mai există un motiv pentru care pentru Dumnezeu nu este o urâciune să îndreptățească pe cel păcătos în baza credinței lui. Vom trata aceasta în capitolul următor.

II. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DESĂVÂRȘEASCĂ ASCULTAREA CARE NE VA FI SOCOTITĂ NOUĂ CA NEPRIHĂNIRE

„...S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“
Filipeni 2.8

„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.“
Romani 5.19

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.“
2 Corinteni 5.21

„... nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci cea care se capătă prin credința în Hristos.“
Filipeni 3.9

Îndreptățirea nu înseamnă numai anularea vinei mele. Odată cu îndreptățirea mi se acordă și neprihănirea lui Hristos. Nu pot sta înaintea lui Dumnezeu cu neprihănirea mea proprie. Eu Îi pot explica lui Dumnezeu: „Nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos“ (Filipeni 3.9).

Este neprihănirea lui Hristos. Ea îmi este socotită. Aceasta înseamnă: Hristos a fost în totul neprihănit și această neprihănire îmi este socotită și mie prin credința pe care o am. Eu am fost socotit neprihănit. Dumnezeu a privit la neprihănirea desăvârșită a lui Hristos și prin această neprihănire a lui Hristos mă socotește și pe mine neprihănit.

Există deci două motive pentru care nu este o grozăvie pentru Dumnezeu să socotească neprihănit pe cel păcătos (Romani 4.5). În primul rând, Hristos a plătit prin moartea Sa datoria fărădelegilor noastre (a se vedea capitolul anterior). În al doilea rând, prin ascultarea lui Hristos, noi am primit neprihănirea ca dar, care era necesară ca în judecata lui Dumnezeu să fim socotiți neprihăniți. Pentru a primi viața veșnică, Dumnezeu nu cere numai ca fărădelegile noastre să fie anulate, ci și ca neprihănirea noastră să fie desăvârșită.

Suferința și moartea lui Hristos constituie baza ambelor condiții. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre“ (Isaia 53.5). Dar suferința și moartea Sa au fost și punctul culminant și desăvârșirea ascultării Sale, care constituie baza îndreptățirii noastre. El „a fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filipeni 2.8). Moartea a fost punctul culminant al ascultării Sale. La aceasta se referă Biblia în versetul: „Tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“ (Romani 5.19).

De aceea moartea lui Hristos a fost baza iertării și a desăvârșirii noastre. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5.21). Ce înseamnă că Dumnezeu a făcut păcat pe Hristos, Cel fără păcat? Înseamnă că păcatele noastre au fost socotite ca fiind ale Lui și El a devenit iertarea noastră. Și ce înseamnă că noi (păcătoșii) vom deveni neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos? Înseamnă că neprihănirea lui Hristos ne va fi socotită nouă și că ea este desăvârșirea noastră.

Lui Hristos I se cuvine onoarea pentru victoria, pe care a obținut-o pentru noi în suferința și în moartea Sa! Lui I se cuvine onoarea pentru iertarea păcatelor noastre și pentru faptul că El a lucrat neprihănirea noastră. Să-L adorăm pentru acest mare câștig al nostru, să-L laudăm și să ne încredem în El!

12. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ÎNDEPĂRTEZE DE LA NOI CONDAMNAREA NOASTRĂ

„Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!“

Romani 8.34

Suferința și moartea lui Hristos au drept consecință: „Acum dar nu mai este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus“ (Romani 8.1). Să fii „în Hristos“ înseamnă să ai, prin credință, relație cu El. Credința în Hristos ne leagă așa de mult de Hristos, încât moartea Lui devine moartea noastră și desăvârșirea Lui devine desăvârșirea noastră. Hristos a purtat pedeapsa noastră (pe care noi nu trebuie s-o mai suportăm) și a devenit desăvârșirea noastră (pe care noi nu putem s-o împlinim).

Credința nu constituie baza, pentru ca Dumnezeu să ne primească. Numai singur Hristos este baza. Credința ne leagă cu Hristos, așa că neprihănirea Lui ne este socotită nouă. „Fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii“ (Galateni 2.16). Să fii „socotit neprihănit prin credință“ și să fii „socotit neprihănit în Hristos“ (Galateni 2.17) este același lucru. Prin credință noi suntem în Hristos, și de aceea suntem neprihăniți.

Dacă se ridică întrebă: „Cine ne va osândi?“, răspunsul se prevede. Nimeni! Apoi se prezintă argumentul: „Hristos Isus a murit.“ Moartea lui Hristos ne salvează de la condamnare. Faptul că noi nu vom fi condamnați este tot așa de sigur ca și faptul că Hristos a murit. În sala de judecată a lui Dumnezeu nu se dă pedeapsă dublă. Noi nu vom fi pedepsiți de două ori pentru o faptă rea. Hristos a murit o dată pentru păcatele noastre. Noi nu vom mai fi condamnați pentru ele. Condamnarea nu va mai fi pentru faptul că ea nu există, ci pentru că ea a avut deja loc.

Dar cum este cu condamnarea din partea lumii? Nu este ea răspunsul la întrebarea: „Cine ne va osândi?“ Nu sunt creștinii osândiți de către lume? Au existat deja mulți martiri. Răspunsul este: nimeni nu ne poate condamna cu succes. Se pot aduce acuzații, dar în cele din urmă niciuna nu va rezista. „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți!“ (Romani 8.33). Este același lucru ca și întrebarea Bibliei: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?“ (Romani 8.35). Răspunsul la această întrebare nu este că creștinii vor fi scutiți de toate acestea. Răspunsul este: „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8.37).

Lumea ne va mai condamna, poate chiar prin sabie. Dar noi știm, că judecata supremă a decis în favoarea noastră: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?“ (Romani 8.31). Nimeni nu ne va condamna cu succes. Dacă ei ne vor respinge, El ne va primi. Dacă ei ne vor urî, El ne iubește. Dacă ne vor duce la închisoare, El va elibera duhul nostru. Dacă ne vor răni, El ne va curăți prin acest foc. Dacă ne vor omorî, prin aceasta ne vor crea drumul spre Paradis. Ei nu ne pot birui. Hristos a murit. Hristos a înviat. Noi trăim în El. Și în El nu mai este nicio condamnare. Nouă ni s-a iertat totul, am fost socotiți neprihăniți. „Cel neprihănit se simte sigur ca un leu tânăr“ (Proverbe 28.1).

13. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ANULEZE TĂIEREA ÎMPREJUR ȘI TOATE RITUALURILE, CA ELE SĂ NU MAI CONSTITUIE BAZA MÂNTUIRII

„Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur ... Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.“
Galateni 5.11

„Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu sufere ei prigonire pentru crucea lui Hristos.“
Galateni 6.12

Din cauza tăierii împrejur au existat certuri mari în Biserica de la început. Tăierea împrejur a fost un obicei biblic practicat mult timp, prescris de Dumnezeu în Geneza 17.10. Hristos a fost iudeu. Toți cei doisprezece ucenici ai Lui au fost iudei. Aproape toți care s-au convertit la credința creștină au fost iudei. Scrierile iudaice au fost (și sunt) o parte a Bibliei creștinilor. Nu ne surprinde faptul, că ritualurile iudaice au avut influență asupra Bisericii creștine.

Și așa a fost: cu ele a venit cearta. Vestea despre Hristos s-a răspândit în cetăți neiudaice, ca de exemplu în Antiohia din Siria. Păgânii au crezut în Hristos. S-a născut întrebarea stringentă: care era relația dintre afirmația centrală a Evangheliei și ritualul tăierii împrejur? Care era relația dintre ritualuri și Evanghelia lui Hristos – mesajul, că păcatele ți-au fost iertate și ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, dacă crezi în El?

Ucenicii vesteau în toată lumea păgână iertarea și îndreptățirea numai pe baza credinței. Petru vestea: „Toți prorocii mărturisesc despre El (Hristos) că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor“ (Faptele Apostolilor 10.43). Pavel vestea: „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise“ (Faptele Apostolilor 13.38-39).

Dar ce este cu tăierea împrejur? Unii din Ierusalim o considerau necesară. Antiohia a devenit centrul acestor controverse. „Câțiva oameni, veniți din Iudea, învățau pe frați și ziceau: Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți“ (Faptele Apostolilor 15.1). S-a convocat o adunare pentru a discuta această temă.

„Atunci unii ... au zis că neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise. ... s-a sculat Petru și le-a zis: Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. ... de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, și nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus. Toată Adunarea a tăcut“ (Faptele Apostolilor 15.5-12).

Nimeni n-a putut să clarifice această temă mai bine decât apostolul Pavel. Tot sensul suferințelor și morții lui Hristos era pus în joc. Era suficientă credința în Hristos, pentru a ne împăca cu Dumnezeu? Răspunsul era clar. Dacă Pavel vestea tăierea împrejur, atunci „pricina de poticnire a crucii s-a dus“ (Galateni 5.11). Crucea înseamnă libertate din dependența de sclav față de ritualuri. „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei“ (Galateni 4.31b - 5.1).

14. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ADUCĂ LA CREDINȚĂ ȘI SĂ NE PĂZEASCĂ PRIN EA

„Și le-a zis: Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.“
Marcu 14.24

„Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine.“
Ieremia 32.40

Biblia vorbește despre „legământul vechi“ și despre „noul legământ“. Prin noțiunea de legământ se înțelege o convenție sfântă, care intră în vigoare printr-un jurământ făcut de cele două părți și prin care ambele părți se obligă să respecte anumite obligații. În Biblie, legămintele făcute de Dumnezeu cu oamenii au pornit din partea Lui. El pune condiții. Condițiile puse de El sunt determinate de scopul pe care El vrea să-l atingă.

„Legământul vechi“ se referă la înțelegerile pe care Dumnezeu le-a făcut cu Israel și sunt cuprinse în Legea lui Moise. Slăbiciunea legământului consta în aceea că el nu provoca nicio schimbare spirituală. De aceea el a fost întrerupt și nu a adus viața. El a fost scris în piatră și nu prin Duhul pe inimă.

Prorocii au vestit un „legământ nou“, care va fi de altă natură. El va fi „nu al slovei, ci al Duhului“. „Căci slova omoară, dar Duhul dă viață“ (2 Corinteni 3.6).

Noul legământ este cu totul altfel decât legământul vechi. El se bazează și își are existența în suferințele și moartea lui Isus. „De aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou“ (Evrei 9.15). Isus a spus că sângele Lui va fi „sângele legământului“, care se va vărsa pentru mulți (Marcu 14.24). Aceasta înseamnă că sângele lui Isus a obținut puterea și făgăduințele legământului nou. Este deosebit de eficient, căci pentru aceasta a murit Hristos.

Care sunt acum condițiile legământului, pe care El ni l-a garantat prin sângele Său? Ieremia descrie unele: „Voi face un legământ nou ... iată legământul pe care-l voi face ... Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor ... căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor“ (Ieremia 31.31-34). Suferința și moartea lui Isus Hristos garantează schimbarea spirituală a urmașilor Lui (Legea, care este scrisă în inima lor) și iertarea păcatelor lor.

Pentru a garanta că acest legământ nu va eșua, Hristos ia inițiativa, ca să dea naștere la credință la urmașii Lui și să le garanteze credincioșia. El dă naștere unui popor care aparține noului legământ, scriind Legea în inima lor, și ne mai gravând-o pe piatră. În opoziție cu „slova“ de pe piatră, El spune că „Duhul dă viață“ (2 Corinteni 3.6). „Dar Dumnezeu ... măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos“ (Efeseni 2.4-5). Aceasta este viața spirituală care ne face apti să vedem slava lui Dumnezeu și s-o credem. Această minune dă naștere la poporul legământului nou. Această viață spirituală este sigură și garantată, căci Hristos a cumpărat-o cu propriul Lui sânge.

Și minunea nu este numai creația nouă a credinței noastre, ci și garantarea credincioșiei noastre. „Le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine“ (Ieremia 32.40). Când a murit Hristos, El a garantat pentru poporul Său nu numai o inimă nouă, ci a creat o siguranță nouă. Hristos nu va permite, ca poporul să se depărteze de El. El îl va păzi. Ei vor persevera. Sângele legământului garantează aceasta.

15. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE SFINȚEASCĂ, SĂ NE FACĂ FĂRĂ PATĂ ȘI DESĂVÂRȘIȚI

„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.“
Evrei 10.14

„El va împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.“
Coloseni 1.22

„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.“
1 Corinteni 5.7

Ceea ce provoacă cel mai mult durere în viața creștină este faptul că noi ne schimbăm foarte încet. Auzim cerințele lui Dumnezeu, ca să-L iubim cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea (Marcu 12.30). Dar vom obține noi vreodată această stare desăvârșită a dragostei și dăruirii? Oftăm mereu, ca și apostolul Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ (Romani 7.24). Oftăm chiar și atunci când luăm hotărâri noi: „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus“ (Filipeni 3.12).

Tocmai această afirmație este cheia pentru a persevera și a te bucura. „Am fost apucat de Hristos Isus.“ Toată alergarea mea, toată dorința și toată năzuința mea nu este ca să aparțin lui Hristos (căci Îi aparțin deja), ci ca să împlinesc ce îmi lipsește, pentru a fi asemenea Lui.

Unul din izvoarele cele mai mari ale bucuriei și perseverenței creștinilor credincioși este conștiința că noi, cu toată maturizarea noastră nedesăvârșită, am fost deja de mult făcuți desăvârșiți – aceasta o datorăm suferințelor și morții lui Hristos. „Căci printr-o singură jertfă (și anume, prin Sine Însuși!) El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“ (Evrei 10.14). Este uimitor acest fapt! În aceeași propoziție se spune „sunt sfințiți“ și „a făcut desăvârșiți“.

A deveni sfânt înseamnă că noi nu suntem perfecți, ci ne aflăm într-un proces de transformare. Noi suntem, sau devenim, sfințiți. Și aceștia sunt aceia - și numai aceia - care deja au fost făcuți desăvârșiți. Îmbucurătoare aici este îmbărbătarea, că dovada desăvârșirii noastre înaintea lui Dumnezeu nu este desăvârșirea pe care noi am trăit-o, ci progresul pe care-l vom face în privința desăvârșirii. Vestea bună este: dovada că noi am ajuns ținta constă în faptul că suntem în călătorie.

Biblia descrie aceasta și prin pilda cu aluatul și drojdia. În pildă, aluatul dospit simbolizează răul. Noi suntem plămădeala curată. Se spune: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit“ (1 Corinteni 5.7). Creștinii sunt „o plămădeală nouă, fără aluat“. Ei nu mai au aluat – răul – în ei înșiși. Noi am fost deja făcuți desăvârșiți. Din acest motiv „să măturăm aluatul cel vechi“. În Hristos suntem o plămădeală nouă. Umblarea noastră trebuie să corespundă acestei stări, ea trebuie să fie fără aluat dospit. Cu alte cuvinte, să devenim ceea ce suntem deja.

Temelia pentru aceasta este: „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit“. Suferințele lui Hristos așază desăvârșirea noastră pe o temelie așa de sigură, că deja acum ea este realitate. De aceea noi luptăm împotriva păcatelor noastre, nu pentru a deveni desăvârșiți, ci pentru că suntem deja desăvârșiți. Moartea lui Isus este cheia pentru lupta împotriva nedesăvârșirii noastre pe temelia tare a desăvârșirii noastre.

16. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DEA O CONȘTIINȚĂ CURATĂ

*„Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic,
S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu,
vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte,
ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“*

Evrei 9.14

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Problema unei conștiințe rele este tot așa de veche, ca și Adam și Eva. În momentul când ei au păcătuit, conștiința lor s-a murdărit. Sentimentul vinovăției lor a produs pagubă și a distrus relația lor cu Dumnezeu: ei au trebuit să se ascundă de El. Dar acest sentiment al vinovăției a distrus și relațiile dintre ei. Ei s-au învinovățit unul pe altul și între ei n-a mai fost pace. Pentru prima dată s-au recunoscut cine sunt și s-au rușinat.

Conștiința a fost în Vechiul Testament o temă permanentă. Jertfirea animalelor nu a putut să elibereze conștiința. „Aceasta este o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui. Ele sunt doar niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncăruri, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare“ (Evrei 8.9-10). Ca indiciu profetic spre Hristos, Dumnezeu a privit ca fiind suficient sângele jertfei animalelor pentru curățirea cărnii. Dar conștiința a fost exclusă de la această curățire.

Niciun sânge al animalelor nu poate curăți conștiința. Aceasta o știau toți (Isaia 53 și Psalmul 51). Și noi știm aceasta. A venit un nou Mare Preot – Isus, Fiul lui Dumnezeu – cu o jertfă mai bună: El Însuși. „Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“ (Evrei 9.14). Jertfa animalelor arăta profetic spre ultima jertfă a Fiului lui Dumnezeu. Moartea Fiului acoperă atât păcatele oamenilor din acele timpuri străvechi, cât și păcatele oamenilor din zilele noastre.

În epoca noastră modernă – o epocă a științei, a internetului, a transplantului de organe, a transmiterii rapide de informații, a telefoanelor celulare – noi avem aceleași probleme, ca și în timpurile acelea: conștiința ne condamnă. Ne simțim a nu fi suficient de buni, ca să venim înaintea lui Dumnezeu. Oricare ar fi starea rea a conștiinței noastre, un lucru este clar: noi nu suntem suficient de buni, ca să existăm înaintea lui Dumnezeu.

Putem să ne biciuim, sau să aruncăm copiii noștri într-un râu sfânt, sau să donăm un milion de euro pentru lucrări de binefacere sau în mii de feluri să facem ispășirea păcatelor noastre, sau să ne mortificăm trupul, dar rezultatul va fi totdeauna același: pata conștiinței rele rămâne și moartea ne inspiră teama cutremurătoare. Noi știm, că conștiința noastră este murdărită – dar nu prin lucruri exterioare, ca prin atingerea de un cadavru sau prin consumarea de carne de porc. Isus a spus, că ceea ce iese din om, aceea îl întinează, și nu ceea ce intră din afară în el (Marcu 7.15-23). Mândria, autocompătimirea, amărăciunea, plăcerea, invidia, gelozia, pofta, indiferența și frica ne murdăresc, precum și faptele care rezultă din acestea. Toate acestea sunt „fapte moarte“. Ele nu au viață spirituală în ele însele. Ele nu sunt roade ale vieții noi, ci vin din moarte și duc la moarte. Ele lasă în urma lor un sentiment de deznădejde.

Singurul răspuns în timpul nostru modern, ca și în toate timpurile, este sângele lui Hristos. Dacă conștiința ne condamnă, spre cine ne vom îndrepta? Mergem la Hristos, ne îndreptăm spre suferințele și moartea lui Hristos, spre sângele lui Hristos. Sângele lui este singura putere curățitoare din tot universul, care dă eliberare conștiinței în viață, și în moarte dăruiește pace.

17. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DEA TUTUROR CE ESTE SPRE BINELE NOSTRU

*„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți,
cum nu ne va da fără plată, împreună cu El,
toate lucrurile?“
Romani 8.32*

Îmi place logica acestui verset. Nu pentru că iubesc logica, ci deoarece consider un lucru bun, când adevăratele mele nevoi sunt satisfăcute. Cele două fraze din Romani 8.32 au o legătură logică fantastică. Probabil că nu recunoaștem aceasta, deoarece a doua parte este o întrebare: „Cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ Dar dacă privim afirmația cuprinsă în această întrebare, vom recunoaște logica. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile.“

Cu alte cuvinte: legătura dintre cele două jumătăți înseamnă, că fraza a doua este absolut sigură. Dacă Dumnezeu a făcut ce era cel mai greu pe pământ, și anume să dea pe Fiul Său să sufere și să moară, atunci este mult mai sigur, că El va face ceva care comparativ este mai ușor, și anume că El ne va da împreună cu El toate lucrurile. Tot angajamentul lui Dumnezeu, de a ne dăruia totul, este chiar mai sigur decât jertfa Fiului Său. El a dat pe Fiul Său „pentru noi toți“. Ar putea El atunci să fie împotriva noastră? Este de neimaginat așa ceva.

Dar ce înseamnă: „ne va da toate lucrurile?“ Nu înseamnă o viață de lux și nici siguranță împotriva dușmanilor. Aceasta ne-o spune Biblia patru versete mai departe: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiere“ (Romani 8.36). Mulți creștini suferă și astăzi aceste forme de prigoană. Când Biblia întreabă: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?“ (Romani 8.35), atunci răspunsul este NU. Nu pentru că credincioșii rămân cruțați de ele, ci pentru că „în toate aceste lucruri suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8.37).

Ce înseamnă atunci, că Dumnezeu, deoarece Hristos a murit pentru noi, ne va da împreună cu El „toate lucrurile“? Înseamnă că El ne dăruiește toate lucrurile, care sunt bune pentru noi, toate lucrurile de care noi avem cu adevărat nevoie, ca să fim transformați asemenea chipului Fiului Său (Romani 8.29), toate lucrurile de care avem nevoie, pentru a obține bucuria veșnică.

Este același lucru, ca în altă făgăduință biblică: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos“ (Filipeni 4.19). Această făgăduință ne este clarificată prin versetele anterioare: „Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Filipeni 4.12-13).

Înseamnă că noi putem face totul prin Hristos. Dar fiți atenți, „totul“ include și „foamete“ și „lipsă“. Dumnezeu va îngriji de orice nevoie reală, dar și în suferință va da putere. Dumnezeu va îngriji de orice nevoie reală, dar va dăruia și capacitatea de a suporta foametea, dacă nu vine hrană. Suferința și moartea lui Hristos garantează, că Dumnezeu ne va da tot ce avem nevoie, ca să împlinim voia Sa, să-I dăm onoare și să ajungem la bucuria veșnică.

18. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE VINDECE DE BOLILE MORALE ȘI TRUPEȘTI

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți.“
Isaia 53.5

„El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate, și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.»“
Matei 8.16-17

Hristos a suferit și a murit, ca să nimicească pe deplin bolile zilei. Boala și moartea nu au fost cuprinse inițial în planul lui Dumnezeu cu lumea. Ambele au venit în lume odată cu păcatul, ca judecată a lui Dumnezeu asupra creației. Biblia spune: „Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă“ (Romani 8.20). Dumnezeu a supus durerilor corporale lumea, ca să facă clar grozăvia răutății morale.

Această supunere deșertăciunii include în sine moartea. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“ (Romani 5.12). Toate suspinele erau incluse în aceasta. Și cei credincioși nu sunt scutiți de ele: „Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru“ (Romani 8.23).

Dar toată suferința bolii va trece. Noi ne bucurăm de un timp, când nu vor mai fi dureri corporale. Supunerea creației la deșertăciune nu va fi pentru totdeauna. Începând din prima zi a judecății, ținta lui Dumnezeu a fost speranța. Ținta Lui finală a fost: „Ca și firea (creația) să fie izbăvită de robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu“ (Romani 8.21).

Când Hristos a venit în lume, a făcut începutul acestei eliberări globale. El Și-a arătat intențiile, vindecând mulți oameni în timpul vieții Sale. Uneori erau adunate mulțimi mari de oameni, și El „a vindecat pe toți bolnavii“ (Matei 8.16; Luca 6.19). Aceasta era o avanpremieră a ceea ce va avea loc la sfârșitul istoriei omenirii, când „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut“ (Apocalipsa 21.4).

Hristos a biruit boala și moartea, prin aceea că ambele le-a luat asupra Sa și le-a luat cu El în mormânt. Isus a suportat sentința lui Dumnezeu asupra păcatului, care a adus suferința, atunci când El a suferit și a murit. Profetul Isaia a explicat moartea lui Hristos cu următoarele cuvinte: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți“ (Isaia 53.5). Loviturile îngrozitoare de pe spatele lui Isus au răscumpărat o lume, în care există vindecare.

Într-o zi va fi îndepărtată toată suferința din creația răscumpărată a lui Dumnezeu. Va fi un pământ nou. Noi vom avea un trup nou. Moartea va fi înghițită de viața veșnică (1 Corinteni 15.54; 2 Corinteni 5.4). „Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul“ (Isaia 65.25). Și toți cei care iubesc pe Hristos, Îi vor cânta cântări de laudă Lui, care a fost omorât, ca să ne elibereze de păcat, de moarte și de suferință.

19. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEA VIAȚĂ VEȘNICĂ CELOR CARE CRED ÎN EL

*„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu,
pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“*

Ioan 3.16

Nu vrem să murim în anii cei mai frumoși ai vieții noastre. Noi dorim să murim, când suferințele noastre par să fie insuportabile. Ceea ce noi dorim cu adevărat în aceste momente, nu este moartea, ci eliberarea. Am dori să trăim iarăși timpuri bune. Dorim să nu mai avem dureri. Dorim ca cei dragi ai noștri, care au murit, să învie. Vrem viață și fericire.

Ne înșelăm singuri, când înconjurăm cu o aureolă romantică moartea, ca punct culminant al unei vieți bine trăite. Ea este dușmanul nostru. Ea ne desparte de toți prietenii noștri minunați din lumea aceasta. Noi dăm morții tot felul de nume frumoase, căci nu avem altă alternativă. Executorul, care ne dă lovitura de grație, nu este împlinirea dorinței noastre, ci sfârșitul speranței. Inima dorește să trăiască și să fie fericită.

Dumnezeu ne-a făcut așa. „El a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei“ (Eclesiastul 3.11). Noi am fost creați după chipul lui Dumnezeu, și Dumnezeu iubește viața și El trăiește veșnic. Noi am fost creați, ca să trăim veșnic. Și noi vom trăi veșnic. Opusul vieții veșnice nu este nimicirea. Este iadul. Isus a vorbit mai mult decât oricare altul despre iad.

El a spus foarte clar, că dacă se respinge viața veșnică, pe care El o oferă, nu vei fi nimic, ci vei sfârși în chinurile mâniei lui Dumnezeu: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3.36). Aceasta a spus-o Ioan Botezătorul.

Și această mânie va dura veșnic. Isus a spus: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică“ (Matei 25.46). Aceasta este realitatea îngrozitoare și ea arată, cât de mult va trata Dumnezeu indiferența și disprețuirea. De aceea Isus ne atenționează: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge“ (Marcu 9.47-48).

Viața veșnică nu este simpla prelungire a vieții acesteia, cu amestecul ei de suferință și desfătare. Așa cum iadul poate fi sfârșitul cel mai grav al acestei vieți, tot așa „viața veșnică“ este sfârșitul cel mai bun. Viața veșnică, în care nu mai este nici păcat și nici întristare, este cea mai înaltă fericire, care durează veșnic. Tot ce este rău și dăunător în această creație decăzută va fi îndepărtat. Tot binele – tot ce aduce fericire adevărată și permanentă – va fi păstrat, curățit și consolidat.

Noi vom fi transformați, așa că vom fi în stare să trăim acele dimensiuni mari ale fericirii, care ar fi de neimaginat în viața noastră. „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc“ (1 Corinteni 2.9). Aceasta este valabil pentru fiecare moment al vieții noastre, acum și pentru totdeauna: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17.3). Pentru aceasta a suferit Hristos și a murit. De ce să nu-L primim, ca pe Cel mai de preț bun al nostru – și să trăim?

20. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE SMULGĂ DIN ACEST VEAC RĂU

*„S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău,
după voia Dumnezeului nostru, și Tatăl.“*

Galateni 1.4

Până vom muri sau până va veni Hristos, ca să-Și întemeieze Împărăția, noi trăim în „acest veac rău“. De aceea când Biblia spune, că Hristos S-a dat pe Sine Însuși „ca să ne smulgă din acest veac rău“, aceasta nu înseamnă, că El nu ne va lua din această lume, ci că El vrea să ne salveze de puterea celui rău. Isus S-a rugat pentru noi: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău“ (Ioan 17.15).

Motivul, pentru care Isus Se roagă pentru păzirea de cel „rău“, este, că „acest veac rău“ este veacul în care lui satan i s-a dat libertatea să înșele și să distrugă. Biblia spune: „Noi știm, că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău“ (1 Ioan 5.19). Acest „rău“ mai este numit și „dumnezeul lumii acesteia“ și țelul lui principal este să facă pe oameni orbi pentru adevăr: „... pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 4.3b-4).

Atâta timp cât nu ne trezim din starea noastră spirituală întunecată, trăim în concordanță cu „acest veac rău“ și cu stăpânitorul lui. Odinioară trăiam „după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efeseni 2.2). Fără să știm, am fost lacheii diavolului. Ceea ce părea să fie libertate, era în realitate captivitate. Biblia are cuvinte clare pentru nebunia, plăcerile și patimile secolului al XXI-lea: „Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci fiecare este robul lucrului de care este biruit“ (2 Petru 2.19).

Strigătul de libertate, care răsună ca un ecou în Biblie este: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre“ (Romani 12.2). Cu alte cuvinte, fiți liberi! Nu vă lăsați înșelați de filozofii acestui veac. Astăzi, aceștia sunt, dar mâine nu mai sunt. O idee fixă, care duce la robie, urmează alteia. În treizeci de ani tatuajele nu vor mai fi simbolul libertății, ci o amintire de neșters a adaptării sociale.

În raport cu veșnicia, înțelepciunea veacului acestuia este nebunie. „Nimeni să nu se înșele: Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3.18-19a). „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei care sunt pe calea pierzării“ (1 Corinteni 1.18). Ce este atunci înțelepciunea lui Dumnezeu în lumea aceasta? Moartea sublimă, eliberatoare a lui Isus Hristos! Primii ucenici ai lui Isus au spus: „Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit ... puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1.23-34).

Când Hristos atârna pe cruce, El a eliberat milioane de captivi. El a demascat minciuna diavolului și i-a distrus puterea. Aceasta a vrut El să spună, când în seara răstignirii a zis: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară“ (Ioan 12.31). Nu urmați un dușman înfrânt. Urmați-L pe Hristos! Aceasta are valoare mai mare. În lumea aceasta veți fi un exilat – dar veți fi liberi.

21. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ÎMPACE CU DUMNEZEU

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.“
Romani 5.10

Împăcarea, care trebuie să aibă loc între omul păcătos și Dumnezeu, trebuie să pornească din ambele părți. În loc să nesocotim pe Dumnezeu, ar trebui să ne încredem în El. Și mânia lui Dumnezeu trebuie să se schimbe în har. Cele două drumuri se deosebesc unul de altul. Eu am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, ca să mă schimb. Dar Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul meu. Schimbarea mea este lucrată din afară, dar schimbarea lui Dumnezeu vine din propria Lui natură. Dumnezeu Însuși a planificat, să nu mai fie împotriva mea, ci pentru mine.

Cele mai importante cuvinte sunt: „când eram vrăjmași“. Aceasta a fost starea noastră. Când „am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său“, eram încă dușmanii Săi. Cu alte cuvinte: prima „schimbare“ a pornit de la Dumnezeu, și nu de la noi. Noi eram încă dușmani. Aceasta nu înseamnă, că noi eram conștienți pe calea războiului. Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de starea lor de vrăjmășie față de Dumnezeu.

Vrăjmășia se descoperă mai degrabă în mod subtil sub forma de respingere și indiferență. Biblia o descrie în felul următor: „Gândirea firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună“ (Romani 8.7).

Exact în această stare a dat Dumnezeu pe Hristos, care a luat asupra Sa păcatele noastre, care ațâță mânia lui Dumnezeu. În felul acesta, Dumnezeu a putut să fie îndurător față de noi. Dumnezeu a înlăturat în primul rând obstacolul, care era de neîmpăcat pentru El: vinovăția păcatelor noastre care dezonorau pe Dumnezeu. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine“ (2 Corinteni 5.19).

Când mesagerii lui Hristos au dus această veste în lume, ei au zis: „Vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu“ (2 Corinteni 5.19). Prin aceasta voiau ei să spună: schimbați-vă atitudinea față de Dumnezeu? Nu, ei voiau să spună: primiți cea dintâi faptă a lui Dumnezeu, care S-a împăcat cu voi în Hristos.

Să privim mai îndeaproape această analogie a împăcării între oameni. Isus a spus: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul“ (Matei 5.23-24). Dacă El spune, „împacă-te cu fratele tău“, atunci trebuie observat, că este celălalt frate care trebuie să-și retragă sentința. Fratele este acela, care „are ceva împotriva ta“, tot așa cum Dumnezeu are ceva împotriva noastră. „Împacă-te cu fratele tău“ înseamnă să faci ce este necesar, ca fratele să-și poată retrage sentința.

Dar dacă noi auzim vestea bună a lui Hristos, recunoaștem că Dumnezeu a făcut-o deja de mult: El a luat măsurile necesare, pe care noi nu le-am putut lua, pentru ca El să poată să-și retragă sentința. El L-a trimis pe Hristos, ca să sufere în locul nostru. Împăcarea decisivă a avut loc pe când noi „eram vrăjmași“. Împăcarea din partea noastră este simpla acceptare a ceea ce Dumnezeu a făcut deja demult. Prin aceasta am primit un dar nemărginit de valoros.

22. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DUCĂ LA DUMNEZEU

„Hristos, de asemenea, a suferit, odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.“

1 Petru 3.18

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.“

Efesenii 2.13

La urma urmelor, Dumnezeu Însuși este Evanghelia. Evanghelia înseamnă „Veste bună“. Creștinismul nu este în primul rând teologie, ci mesaj. Este asemenea prizonierilor, care pe ascuns aud la radio, că au aterizat aliații și salvarea este numai o chestiune de timp. Păzitorii se miră, de ce toți jubilează.

Ce este însă partea cea mai bună în vestea bună? Ea ne duce la Dumnezeu Însuși. Toate cuvintele Evangheliei duc la El; altfel nu este Evanghelia. Așa, de exemplu, mântuirea nu este o veste bună, dacă ea ne salvează de la iad, și nu pentru Dumnezeu. Iertarea nu este o veste bună, dacă ea ia numai vina, și nu creează drum spre Dumnezeu. Îndreptățirea nu este o veste bună, dacă ea ne face numai acceptabili din punct de vedere legal înaintea lui Dumnezeu, dar nu ne conduce la părtășia cu El. Mântuirea nu este o veste bună, dacă ea ne eliberează numai de legături, dar nu ne duce la Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu ne primește ca fii, nu este o veste bună, dacă aceasta ne așează numai în familia Tatălui, dar nu în brațele Sale.

Aceasta este decisiv. Mulți oameni par să primească vestea bună, fără să primească pe Dumnezeu. Numai faptul că vrem să scăpăm de iad, aceasta nu este o dovadă că avem o inimă nouă. Este o dorință absolut naturală, dar nu una supranaturală. Nu trebuie să ai o inimă nouă, ca să-ți dorești să ai parte de o iertare care să-ți aducă o ușurare psihologică, să scapi de mânia lui Dumnezeu sau să ceri de la Dumnezeu să-ți dea lumea. Nu trebuie să fii născut din nou, ca să-ți dorești aceste lucruri. Și demonii doresc aceasta.

Aceste dorințe nu sunt greșite. Ar fi o prostie, să nu-ți dorești aceasta. Dar dovada, că am fost schimbați, constă în aceea, că noi ne dorim aceste lucruri, deoarece ele ne conduc la bucuria în Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai mare, pentru care a murit Hristos. „Hristos, de asemenea, a suferit, odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1 Petru 3.18).

De ce este aceasta nucleul veștii bune? Pentru că noi am fost creați, ca să vedem slava lui Dumnezeu, s-o savurăm și prin aceasta să avem parte de cea mai mare fericire. Dacă fericirea noastră cea mai mare se bazează pe lucruri mai mici, atunci suntem slujitori ai idolilor și-L dezonorăm pe Dumnezeu. El ne-a creat așa, ca slava Sa să se vadă prin bucuria noastră pentru această slavă. Evanghelia lui Hristos este vestea bună, că Dumnezeu, cu prețul vieții Fiului Său, a făcut tot ce este necesar, ca noi să fim impresionați de ceea ce ne face pentru totdeauna și veșnic fericiți, și aceasta este El Însuși.

Cu mult înainte de a veni Hristos, Dumnezeu a descoperit că El este izvorul bucuriei depline și veșnice. „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice la dreapta Ta“ (Psalmul 16.11). După aceea a trimis pe Hristos, care trebuia să sufere pentru noi, „ca să ne aducă la Dumnezeu“. Aceasta înseamnă, că El a trimis pe Hristos, ca să ne dea bucuria cea mai mare și mai adâncă, pe care un om o poate avea. Ascultă invitația: întoarceți-vă de la „plăcerile de o clipă ale păcatului“ (Evrei 11.25) și veniți la „bucuriile și desfătărilor veșnice“. Veniți la Hristos!

23. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ-I APARTINEM

„Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu.“

Romani 7.4

*„Nu știți ... că voi nu sunteți ai voștri?
Căci ați fost cumpărați cu un preț.“*

1 Corinteni 6.19-20

„Luați seama dar la voi înșivă ... Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Celui al Său.“

Faptele Apostolilor 20.28

Întrebarea fundamentală, pe care trebuie să ne-o punem, nu este, cine suntem noi, ci ai cui suntem noi. Desigur, mulți gândesc, că ei nu au fost niciodată sclavi. Ei visează la o independență desăvârșită, așa cum o meduză se simte liberă, pentru că este purtată de curentul de apă și nu este lipită de stâncă, așa cum sunt scoicile.

Dar Isus spune oamenilor care gândesc în felul acesta: „«Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.» Ei I-au răspuns: «Noi ... n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!”» Isus le-a răspuns: «Adevărat, adevărat, vă spun, că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului»“ (Ioan 8.32-34).

Biblia spune, că pretinsa autodeterminare a omului căzut este imaginație. În această lume decăzută nu există autonomie. Noi suntem stăpâniți ori de păcat, ori de Dumnezeu. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? ... Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. ... Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu ...“ (Romani 6.16, 20, 22).

De cele mai multe ori putem face ce vrem. Dar noi nu suntem liberi să dorim ceea ce ar trebui să ne dorim. Pentru aceasta avem nevoie de o putere nouă, care se bazează pe mântuirea divină. Această putere este puterea lui Dumnezeu. De aceea Biblia spune: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă“ (Romani 6.17). Dumnezeu este Acela, care dă oamenilor „pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia“ (2 Timotei 2.25-26).

Prețul de cumpărare pentru această putere este moartea lui Hristos. „Nu știți ... că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru“ (1 Corinteni 6.19-20). Și ce preț a plătit Hristos pentru aceia care se încred în El? El i-a câștigat cu sângele Său.

Acum noi suntem cu adevărat liberi. Nu ca să fim independenți, ci ca să vrem ce este bine. Dacă moartea lui Hristos devine moartea ființei noastre vechi, atunci ni se deschide un drum al vieții cu totul nou. Relația cu Hristos cel viu înlocuiește prescripțiile. Și libertatea de a aduce roadă înlocuiește legătura cu Legea. „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu“ (Romani 7.4).

Hristos a suferit și a murit, ca să ne elibereze de Lege și de păcat și ca să-I aparținem. Aici ascultarea încetează să mai fie o povară și devine libertatea aducătoare de roadă. Gândiți-vă, că nu vă mai aparțineți. Cui vreți să aparțineți? Dacă este Hristos, atunci veniți și aparțineți-I.

24. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DEA INTRARE SLOBODĂ ÎN LOCUL PREASFÂNT

„Prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt.“
Evrei 10.19

Una din cele mai mari taine ale Vechiului Testament era însemnătatea cortului, care a fost numit și „cortul întâlnirii“ și în care israeliții se închinau lui Dumnezeu. Această taină a fost dezvăluită în Vechiul Testament numai în mod aluziv. Când poporul Israel a ieșit din Egipt și a ajuns la muntele Sinai, Dumnezeu a dat lui Moise indicații precise cum să construiască acest cort mobil al închinării, împreună cu toate părțile lui componente și dotările lui. Cel mai misterios lucru în toate acestea a fost porunca: „Vezi să faci după chipul, care ți s-a arătat pe munte“ (Exod 25.40).

Când după 1400 de ani Hristos a venit pe pământ, a devenit mai clar, că acest „chip“ al vechiului cort al întâlnirii era o „reproducere“ sau „umbra“ lucrurilor cerești. Cortul întâlnirii era o prezentare pământească a realității cerești. Citim astfel în Noul Testament: „Ei (preoții) fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: «Ia seama», i s-a zis, «să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte»“ (Evrei 8.5).

Deci, toate serviciile divine ale lui Israel din Vechiul Testament indică spre ceva mult mai mare. Așa după cum în cortul întâlnirii era un „Loc Preasfânt“, unde preoții aduceau mereu sângele animalelor jertfite și unde ei se întâlneau cu Dumnezeu, tot așa există în cer un „Loc Preasfânt“ al prezenței lui Dumnezeu, unde Hristos a intrat cu propriul sânge, și anume, nu de mai multe ori, ci o dată pentru totdeauna.

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“ (Evrei 9.11-12).

Aceasta înseamnă, că pentru noi a fost deschis drumul ca împreună cu Hristos să intrăm în Sfânta Sfințelor în prezența lui Dumnezeu. Odinioară numai preoții iudei aveau dreptul să intre în acest „model“ și „umbră“ a acestor locuri. Numai marele preot avea voie o singură dată pe an să intre în Locul Preasfânt, unde i se arăta slava lui Dumnezeu (Evrei 9.7). Există o perdea de despărțire, care împiedeca intrarea în Locul Preasfânt. Biblia relatează, că în momentul când Hristos era în ultimele clipe ale vieții Sale, „perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis“ (Matei 27.51).

Ce a însemnat aceasta? Biblia ne explică: „Prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său“ (Evrei 10.19-20). Fără Hristos ar fi trebuit ca sfințenia lui Dumnezeu să fie ecranată față de noi. El ar fi fost dezonorat și noi am fi fost nimiciți. Dar prin Hristos avem acum dreptul să ne apropiem de El și inimile noastre se pot bucura de plinătatea slavei strălucitoare a sfințeniei lui Dumnezeu. El nu va fi dezonorat. Noi nu vom fi nimiciți. Deoarece Hristos ne apără pe deplin, Dumnezeu este onorat și noi stăm cu respect înaintea Lui. De aceea puteți veni fără frică. Dar veniți prin intermediul lui Hristos.

25. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEVINĂ PENTRU NOI LOCUL UNDE PUTEM SĂ-L ÎNTÂLNIM PE DUMNEZEU

*„Drept răspuns, Isus le-a zis: «Stricați Templul acesta, și în trei zile Îl voi ridica.»
Iudeii au zis: «Au trebuit patruzeci și șase de ani, ca să se zidească Templul acesta,
și Tu îl vei ridica în trei zile?»
Dar El le vorbea despre Templul trupului Său.»
Ioan 2.19-21*

Omorâți-Mă și Eu voi deveni un loc mondial, unde se poate întâlni Dumnezeu. Așa aș parafraza eu locul din Ioan 2.19-21. Ei gândeau, că Isus Se referă la Templul din Ierusalim: „Stricați Templul acesta, și în trei zile Îl voi ridica.“ Dar El Se referea la trupul Lui.

De ce a stabilit Isus o legătură între Templul iudaic și trupul Său? Deoarece El a venit să înlocuiască Templul, în care Dumnezeu putea fi întâlnit. Odată cu venirea Fiului lui Dumnezeu în chip de Om trebuia ca ritualurile și serviciile divine să fie schimbate radical. Hristos Însuși a devenit adevăratul Miel de Paște, adevăratul Preot și adevăratul Templu. Toate acestea trebuiau să treacă, dar El trebuia să rămână.

Ceea ce a rămas a fost nemărginit de mult mai bun. Isus a vorbit despre Sine Însuși, când a zis: „Aici este Unul mai mare decât Templul“ (Matei 12.6). Uneori Templul devenea Locuința lui Dumnezeu, când slava lui Dumnezeu umplea Locul Preasfânt. Dar Biblia spune despre Hristos: „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ (Coloseni 2.9). La Isus, prezența lui Dumnezeu nu vine și pleacă. El este Dumnezeu. Acolo unde Îl întâlnim pe El, Îl întâlnim pe Dumnezeu.

Dumnezeu întâmpina poporul în Templu numai prin intermediul unor mijloace nedesăvârșite. Dar acum se spune despre Hristos: „Este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“ (1 Timotei 2.5). Dacă vrem să-L întâmpinăm pe Dumnezeu în adorare, atunci există numai un loc, unde aceasta poate avea loc: în Isus Hristos. Creștinismul nu are un centru geografic, așa cum are islamismul sau iudaismul.

Când Isus a vorbit unei femei despre curvia ei, ea a schimbat tema discuției și a zis: „Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.“ Isus a acceptat această deviere de la tema anterioară. „Femeie ... vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.“ Aici nu este vorba de geografie. Dar atunci despre ce este vorba? Isus continuă: „Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr“ (Ioan 4.20-23).

Isus schimbă totul. Nu pe acest munte sau în această cetate, ci în duh și în adevăr. El a venit în lume, ca să sfărâme granițele geografice. Nu mai există Templu. Ierusalim nu mai este centrul. Hristos este centrul. Vrem să-L vedem pe Dumnezeu? Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“ (Ioan 14.9). Vrem să-L primim pe Dumnezeu? Isus spune: „Cine Mă primește pe Mine, primește pe cel ce M-a trimis pe Mine“ (Matei 10.40). Vrem să ne închinăm în prezența lui Dumnezeu? „Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl“ (1 Ioan 2.23). Vrem să-L onorăm pe Tatăl? Isus spune: „Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis“ (Ioan 5.23).

Când Hristos a murit și a înviat, vechiul Templu a fost înlocuit prin Hristos, la care are acces orice om de pe pământ. Puteți veni la El, fără să mișcați un mușchi. El este tot așa de aproape, ca și credința.

26. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ SFÂRȘEASCĂ PREOȚIA VECHIULUI TESTAMENT ȘI EL ÎNSUȘI SĂ DEVINĂ MARE PREOT VEȘNIC

„Acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea. Dar El, fiindcă rămâne «în veac», are o preoție, care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia; sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele poporului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine Însuși.“

Evrei 7.23-27

„Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa.“

Evrei 9.24-26

„Și orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot să înlătore păcatele, dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.“

Evrei 10.11-12

Una dintre cele mai mari noțiuni ale creștinismului este „odată pentru totdeauna“. Această expresie vine din cuvântul grecesc ephapax și înseamnă „odată pentru toate timpurile“. Înseamnă că ceva decisiv a avut loc. Cu această faptă s-a obținut așa de mult, încât ea nu mai trebuie repetată. Orice efort de a o repeta, ar pune la îndoială rezultatul obținut „odată pentru totdeauna“.

În Israel preoții trebuiau să aducă în fiecare an jertfe de animale pentru păcatele proprii și pentru păcatele poporului. Aceasta era o realitate apăsătoare. Nu vreau să spun, că nu avea loc iertarea păcatelor. Dumnezeu a rânduit aceste jertfe pentru despovărea poporului Său. Ei păcătuiau și aveau nevoie de un loçtiitor, care lua asupra sa pedeapsa pe care ei o meritau. Era har, că Dumnezeu primea slujba preoților păcătoși și accepta animale ca loçtiitor.

Dar aceasta avea și un aspect neplăcut. Jertfele trebuiau mereu repetate. Biblia spune: „Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe“ (Evrei 10.3). Poporul știa: când își puneau mâinile pe capul animalului, ca să identifice animalul cu păcatele lor, totul trebuia să se repete în viitor. Niciun animal nu putea să sufere suficient pentru păcat. Preoții păcătoși trebuiau să jertfească pentru păcatele proprii. Preoții muritori trebuiau înlocuiți. Sângele taurilor și al țapilor nu avea valoare morală și nu puteau să poarte vina omului. „Căci este cu neputință, ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele“ (Evrei 10.4).

Dar în această slujbă preoțească sumbră exista o rază argintie la orizont. Dacă Dumnezeu recunoștea aceste lucruri provizorii, aceasta însemna, că într-o zi El va trimite pe cineva, care era în stare să înfăptuiască ceea ce acești preoți nu puteau face: să îndeparteze păcatul odată pentru totdeauna.

Acest trimis desăvârșit este Isus Hristos. El a fost făcut ca ultimul Preot și ultima Jertfă. Deoarece El era fără păcat, nu a trebuit să aducă jertfă pentru Sine. Deoarece El este nemuritor, El nu trebuie să fie înlocuit. Ca Om, El a putut să ia păcatul asupra Sa. De aceea El nu a adus jertfă pentru Sine, ci El S-a dat pe Sine ca jertfă cu valoare definitivă. Niciodată nu va mai fi necesară o altă jertfă. Există numai un Mijlocitor între Dumnezeu și noi, numai un Preot. Nu avem nevoie de un alt preot. O, cât de fericiți sunt aceia care se lasă aduși în prezența lui Dumnezeu numai prin Hristos!

27. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEVINĂ UN PREOT PLIN DE ÎNȚELEGERE ȘI AJUTOR

„Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.“
Evrei 4.15-16

Hristos a devenit Preotul nostru, jertfindu-Se la cruce pentru noi (Evrei 9.26). El este legătura noastră cu Dumnezeu. Ascultarea și suferințele Lui au fost așa de desăvârșite, încât Dumnezeu nu-L va respinge. De aceea Dumnezeu nu ne va respinge nici pe noi, dacă venim la El prin Hristos.

Dar urmează ceva mai bun. În cei treizeci de ani ai Săi pe drumul spre cruce, Hristos a fost ispitit – ca oricare alt om. Este adevărat, El nu a păcătuit niciodată. Mințile luminate au explicat, că aceasta nu înseamnă că ispitele Lui au fost mai slabe decât ale noastre, ci mai grele. Când cineva cedează unei ispite, atunci ispita nu și-a atins niciodată scopul ei culminant. Noi capitulăm deja în momentul când presiunea crește. Dar la Isus nu a fost așa. El a rezistat până la sfârșit sub cea mai mare încercare și niciodată nu a cedat. El știe ce înseamnă să fii ispitit cu toată puterea ispitei.

Prin viața Sa plină de încercări, care au culminat cu maltratarea groaznică și lepădarea Lui, Isus a obținut capacitatea unică în felul ei de a avea compătimire cu cei ce sunt ispitiți și suferă. Nimeni nu a suferit vreodată mai mult. Nimeni nu a rezistat vreodată atât de schingiuit. Și nu a fost nimeni care să le fi meritat mai puțin decât El, sau care să fi avut mai mult dreptul să lovească înapoi. Dar apostolul Petru spune: „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător“ (1 Petru 2.22-23).

De aceea Biblia spune, că „El poate să aibă milă de slăbiciunile noastre“ (Evrei 4.15). Aceasta este uimitor. Fiul lui Dumnezeu înviat, care stă în cer la dreapta lui Dumnezeu și are toată puterea asupra universului întreg, simte ceea ce noi simțim, când venim cu suferințele și durerile noastre la El – sau când suntem încolțiți de promisiunile ademenitoare ale poftelor păcătoase.

Și ce înseamnă aceasta practic? Biblia răspunde la această întrebare, unind mila lui Isus cu încrederea noastră în rugăciune. Deoarece El este capabil „să aibă milă cu slăbiciunile noastre“, „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evrei 4.15-16).

Evident, aceasta înseamnă: dacă ne apropiem de Dumnezeu cu luptele conștiinței noastre, probabil nu ne vom simți bine în prezența Sa. Simțim atât de mult curăția și desăvârșirea lui Dumnezeu, că totul în noi ni se va părea nepotrivit pentru prezența Sa. Dar atunci ne vom aminti, că Isus „are milă“. El nu simte împotriva noastră, ci El simte cu noi. Această cunoaștere a milei lui Hristos ne oferă deplină încredere să venim la El. El cunoaște plângerile noastre. El a suferit luptele noastre. Dacă avem nevoie urgentă de El, putem veni cu deplină încredere la El. Să ne gândim la cântarea:

Suflete te-ncrede în Dumnezeu!
Totu-ncredeștează-I, chiar necazul greu!
Când pieri tot, / El va fi cu noi,
El e ajutorul tare în nevoi.
Credincioșie! Izbăvitor!
Dă-ne bucurie, Tu, Dumnezeu!

28. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE RĂSCUMPERE DIN FELUL DEȘERT DE VIEȚUIRE AL PĂRINȚILOR NOȘTRI

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.“

1 Petru 1.18-19

Oamenii lumesci ai civilizațiilor vestice și oamenii din triburile indigene, care cred în animism, au ceva comun: ei cred în puterea legăturilor cu înaintașii lor. Ei definesc aceasta în mod diferit. Animiștii vorbesc despre duhurile străbunilor și despre moștenirea blestemelor. Oamenii lumesci vorbesc despre influențe genetice sau despre abuzul, codependența și distanța emoțională a părinților. Ambele sunt într-un anumit sens fatalism, care ne leagă să trăim cu blestemul sau cu rănila înaintașilor noștri. Speranță și fericire nu par să existe.

Dacă Biblia spune, că „ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri“, ea înțelege prin aceasta o viață goală, lipsită de sens, fără folos, care la urmă va fi nimicitoare. Înseamnă că această „viețuire deșertă“ își are originea la înaintașii noștri. Biblia nu intră în detalii în privința aceasta, ca să ne spună de ce este așa. Decisiv în această privință este, ca noi să recunoaștem cum putem să fim eliberați de legătura cu lipsa de sens. Puterea eliberatorului nostru determină măsura eliberării.

Eliberarea de această legătură a înaintașilor noștri nu se face „cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur“. Argintul și aurul reprezintă lucrurile cele mai de preț, care ar putea fi plătite pentru eliberarea noastră. Dar noi toți știm, că ele nu sunt de folos. Cei mai bogați oameni sunt deseori cei mai înrobiți de deșertăciune. Un șef de trib este probabil chinat de frică cu privire la un blestem al înaintașilor lui cu privire la viața sa. Un șef lumesc al unei firme cu succese va fi condus pe cât se poate inconștient de puteri din trecutul său, care îi distrug căsnicia și familia.

Argintul și aurul nu pot ajuta. Suferința și moartea lui Isus dă ce avem nevoie: nici aurul și nici argintul, ci „sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. Când a murit Hristos, Dumnezeu a avut în vedere și relația dintre noi și înaintașii noștri. El a vrut să ne elibereze de deșertăciunile, pe care le-am moștenit de la ei. Acesta este unul din motivele mărețe pentru care Hristos a murit.

Niciun blestem nu mai poate fi asupra lor, dacă toate păcatele lor au fost iertate. Ei au fost îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos și Creatorul universului acesta i-a salvat și îi iubește. Suferința și moartea lui Hristos este motivul pentru care Biblia spune despre poporul lui Dumnezeu: „Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, nici vrăjitoria împotriva lui Israel“ (Numeri 23.23). Când a murit Isus, toate binecuvântările cerului au fost cumpărate pentru aceia care se încred în El.

Nu există nicio rană pricinuită de părinți, și pe care Isus nu ar putea s-o vindece. Prețul răscumprării, care aduce vindecare, se numește „sângele scump al lui Hristos“. Cuvântul „scump“ înseamnă „nemărginit de prețios“. De aceea prețul răscumprării este nemărginit de eliberator. Nicio legătură nu poate să stea împotriva lui. De aceea să ne îndepărtăm de argint și de aur și să primim cadoul lui Dumnezeu.

29. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ELIBEREZE DE SCLAVIA PĂCATULUI

„A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.“
Apocalipsa 1.5-6

„De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă.“
Evrei 13.12

Păcatul nostru ne distruge sub două aspecte. El ne face vinovați înaintea lui Dumnezeu, așa că noi stăm sub condamnarea îndreptățită din partea Lui, și el ne face dezagreabili în comportarea noastră, așa că chipul lui Dumnezeu, în care am fost creați, este desfigurat. El ne condamnă ca vinovați și ne înrobește sub lipsa de dragoste.

Sângele lui Isus ne eliberează de ambele mizerii. El satisface pe deplin dreptatea lui Dumnezeu, așa că păcatele noastre pot fi legitim iertate. Și el biruie puterea păcatului, care ne face robi ai lipsei de dragoste. Am văzut cum Hristos a suferit în locul nostru mânia lui Dumnezeu și a îndepărtat vina noastră. Dar cum ne eliberează sângele lui Hristos de sclavia păcatului?

Răspunsul nu constă în aceea că El este un model impresionant pentru noi și în felul acesta ne motivează să ne despărțim de patimile noastre. Desigur, Isus este un model pentru noi. El este chiar un model foarte impresionant. În mod evident, noi trebuie să ne silim să-L imităm. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“ (Ioan 13.34).

Dar chemarea de a fi imitatorii Lui nu este puterea eliberatoare. Există ceva mult mai profund. Păcatul are o influență așa de puternică asupra vieții noastre, că noi trebuie să fim eliberați prin puterea lui Dumnezeu. Cu puterea voinței noastre nu este posibil. Dar deoarece noi suntem păcătoși, trebuie să ne întrebăm: Puterea lui Dumnezeu ne va elibera sau ne va condamna? În acest loc intervine suferința lui Hristos. Când Hristos a murit, ca să înlătore condamnarea noastră, El a deschis, ca să zicem așa, stăvilarele cerului ale harului lucrător, ca el să ne elibereze de puterea păcatului.

Cu alte cuvinte: înainte ca noi să putem fi eliberați prin harul lui Dumnezeu de puterea păcatului, a trebuit ca noi să fim mai întâi eliberați de vina păcatului și de mânia lui Dumnezeu. Spus prin cuvintele biblice decisive, aceasta înseamnă: îndreptățirea precede sfințirea și ea o garantează. Sunt două lucruri diferite. Îndreptățirea este o declarație de moment (nevinovat!), sfințirea este o transformare permanentă.

Pentru cei care se încred în Hristos, puterea lui Dumnezeu nu este în favoarea mâniei Sale, care condamnă, ci ea este în favoarea harului Său eliberator. Dumnezeu ne dă această putere de transformare prin persoana Duhului Sfânt. De aceea noțiunile de „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine“ sunt numite „roada Duhului Sfânt“ (Galateni 5.22-23). De aceea Biblia poate să dea făgăduința minunată: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har“ (Romani 6.14). A fi „sub har“ garantează că puterea atotputernică a lui Dumnezeu va nimici lipsa noastră de dragoste (nu deodată, dar treptat). La doborârea egoismului nostru noi nu suntem nici pasivi și nici nu oferim puterea decisivă. Este exclusiv harul lui Dumnezeu. De aceea apostolul Pavel putea spune: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți; totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine“ (1 Corinteni 15.10). Fie ca Dumnezeul harului să ne elibereze, prin credința în Hristos, de robia și vina păcatului.

30. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI, FIIND MORȚI FAȚĂ DE PĂCATE, SĂ TRĂIM PENTRU NEPRIHĂNIRE

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire.“

1 Petru 2.24

Probabil că sună ciudat, dar moartea lui Isus în locul nostru și pentru păcatele noastre înseamnă că noi am murit. Poate gândim, că dacă cineva a murit pentru noi, atunci am scăpat de moarte. Și desigur, noi am scăpat de moarte – de moartea veșnică, care înseamnă chinuri nesfârșite și despărțire de Dumnezeu. Isus a zis: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri“ (Ioan 10.28). „Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată“ (Ioan 11.26). Moartea lui Isus înseamnă, realmente, că „oricine crede în El nu va pieri, ci are viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Dar mai există un alt aspect, și acesta înseamnă că noi înșine murim, așa cum Hristos a murit în locul nostru pentru păcatele noastre. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate...“ (1 Petru 2.24). El a murit, pentru ca noi să trăim, și El a murit, pentru ca noi să murim. Când a murit Hristos, am murit eu, cel care cred în Hristos, împreună cu El. Biblia spune clar: „Ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui“ (Romani 6.5). „Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit“ (2 Corinteni 5.14).

Credința este dovada că noi am fost strâns legați cu Hristos. Credincioșii „au fost răstigniți împreună cu Hristos“ (Galateni 2.20). Privim înapoi la moartea Sa și știm că și noi, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, am murit cu aceeași moarte. Păcatele noastre erau asupra Lui, și moartea, pe care noi am meritat-o, s-a produs și în noi. Botezul exprimă această moarte împreună cu Hristos. „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El“ (Romani 6.4). Apa este ca un mormânt. Cufundarea în apă este un simbol al morții. Ieșirea din apă simbolizează viața nouă. Și toate acestea sunt un tablou a ceea ce face Dumnezeu „prin credință“. Noi am fost „îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El, și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți“ (Coloseni 2.12).

Faptul că eu am murit împreună cu Hristos stă în legătură directă cu moartea Sa pentru păcatele mele. „Care a purtat păcatele noastre ... pentru ca noi, fiind morți față de păcate...“ Aceasta înseamnă: dacă eu accept pe Isus ca Mântuitor al meu, atunci eu accept și moartea mea ca păcătos. Isus a dus păcatele mele în mormânt, și împreună cu El m-a dus și pe mine. Credința vede păcatul ca fiind un criminal. El a omorât pe Isus și m-a omorât și pe mine.

De aceea, a deveni creștin înseamnă să fi murit ca păcătos. Vechiul eu, care iubea păcatul, a murit cu Isus. Păcatul este ca o prostituată, care și-a pierdut frumusețea. Păcatul a omorât pe Împăratul meu și m-a omorât și pe mine. De aceea credinciosul a murit față de păcat și nu mai este stăpânit de puterea de atracție a păcatului. Păcatul – prostituata, care a omorât pe prietenul meu – și-a pierdut farmecul. El a devenit dușmanul meu.

Viața mea nouă este acum îndreptățită. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi ... să trăim pentru neprihănire“ (1 Petru 2.24). Sufletul meu dorește după frumusețea lui Hristos, care m-a iubit și S-a jertfit pe Sine pentru mine. Și frumusețea Lui, farmecul Lui, este neprihănirea Lui desăvârșită. Acum ascult de porunca (și vă invit să faceți la fel): „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“ (Romani 6.13).

31. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI SĂ MURIM FAȚĂ DE LEGE ȘI SĂ ADUCEM ROADĂ LUI DUMNEZEU

„Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.“

Romani 7,4

Când Hristos a murit pentru noi, și noi am murit împreună cu El. Dumnezeu ne-a privit ca fiind uniți cu Hristos. Moartea Lui pentru păcatele noastre era moartea noastră în El (vezi capitolul anterior). Dar păcatul nu a fost singura cauză care a omorât pe Isus și ne-a omorât și pe noi. Și Legea ne-a omorât. Dacă noi călcăm Legea, prin aceea că păcătuim, atunci Legea ne condamnă la moarte. Dacă n-ar fi nici o Lege, nu ar fi nici o pedeapsă. «Dar, unde nu este lege, nu este nici călcare de lege» (Romani 4,15). «Știm însă că orice zice Legea vorbește celor de sub Lege, pentru ca ... toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu» (Romani 3,19).

Nu exista nici o scăpare de sub blestemul Legii. Ea era dreaptă; noi eram vinovați. Exista numai o cale de eliberare: cineva trebuia să plătească pedeapsa. De aceea a venit Isus. «Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi» (Galateni 3,13).

Dacă noi suntem în Hristos, atunci Legea lui Dumnezeu nu ne poate condamna. Puterea dominantă a Legii asupra noastră a fost de două ori înfrântă. Pe de o parte Hristos a împlinit pentru noi cerințele Legii. Deoarece El a împlinit în chip desăvârșit Legea, aceasta ne este socotită nouă (vezi capitolul 11). Pe de altă parte Hristos a plătit cu sângele Său pedeapsa, pe care o cerea Legea.

De aceea Biblia învață așa de clar, că îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu nu se bazează pe împlinirea Legii. «Din faptele Legii nici o faptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin Lege vine cunoștința păcatului» (Romani 3,20). «Știm că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos» (Galateni 2,16). Nu este nici o speranță să fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin împlinirea Legii. Singura speranță este sângele și dreptatea lui Hristos, pe care ne-o putem însuși numai prin credință. «Pentru că noi socotim că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii» (Romani 3,28).

Deoarece noi am murit față de Legea Sa și nu mai suntem dominați de ea, cum putem noi atunci să fim plăcuți lui Dumnezeu? Nu este Legea expresia voinței lui Dumnezeu, cea bună și sfântă (Romani 7,12)? Răspunsul biblic este, că acum noi nu mai aparținem Legii, care cere și condamnă, ci noi aparținem lui Hristos, care cere și dă. Odinioară dreptatea era cerută din afară, prin litere scrise în piatră. Însă acum această dreptate se naște ca o dorință prin părtașia noastră cu Hristos. El este prezent și real. Duhul Său ne ajută în slăbiciunea noastră. Tablele Legii care omorau au fost înlocuite printr-un Om viu. «Litera omoară, dar Duhul dă viață» (2 Corinteni 3,6; compară cu capitolul 14).

De aceea Biblia spune că această ascultare nouă nu este *credincioșia față de Lege*, ci *aducătoare de roadă*. «Astfel că și voi ... ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu» (Romani 7,4). Noi am murit față de împlinirea Legii, ca să trăim pentru a aduce rod. Rodul crește în mod normal într-un pom. Dacă pomul este bun, și rodul va fi bun. Vorbind în acest simbol, pomul este relația plină de dragoste cu Isus Hristos. Pentru aceasta a murit El. Acum El ne invită: „Încredeți-vă în Mine”. Muriți față de Lege, ca să purtați rodul dragostei.

32. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI SĂ PUTEM TRĂI PENTRU HRISTOS ȘI NU PENTRU NOI

„Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.“
2 Corinteni 5,15

S-ar putea ca mulți să nu poată înțelege că Hristos a murit pentru ca să Se glorifice. Hristos a murit pentru noi, pentru ca noi să trăim pentru El. Aceasta este esența afirmației din 2 Corinteni 5,15. Cu alte cuvinte: El a murit pentru noi, pentru ca noi să-L glorificăm. Sau spus mai liber, Hristos a murit pentru Hristos.

Aceasta nu este un joc de cuvinte, ci este adevărul. Păcatul înseamnă că noi am ratat în a glorifica pe Dumnezeu – și prin aceasta nu am glorificat nici pe Fiul Său (Romani 3,23). Dar Hristos a murit, ca să poarte acest păcat și să ne elibereze de el. Deci El a murit, ca să poarte rușinea pe care noi am adus-o asupra Lui prin păcatul nostru. El a murit ca să inverseze acest fapt. Hristos a murit pentru gloria lui Hristos.

Cu aceasta unii au probleme, deoarece sună a înfumurare. Pare să nu fie o faptă de dragoste. Aparent suferința lui Hristos pare prin aceasta să fie opusul a ceea ce prezintă Biblia: cea mai mare faptă de dragoste. Însă efectiv ambele sunt adevărate. Că Hristos a murit pentru propria glorie și că El a murit ca să dovedească dragoste, nu numai că ambele sunt adevărate, ci ambele sunt *una și aceeași*.

Hristos este unic în felul Lui. Nimeni nu poate acționa așa și să numească aceasta dragoste. Hristos este singura Persoană în tot universul care în același timp este Dumnezeu și Om și de aceea nespus de prețios. Desăvârșirea Lui morală este infinit de frumoasă. El este infinit de înțelept, de drept, de bun și de tare. «El este strălucirea gloriei Sale (a lui Dumnezeu) și întipărirea Ființei Sale» (Evrei 1,3). Să-L vezi și să-L cunoști pe El este o împlinire mai deplină decât tot ce oferă lumea.

Aceia, care L-au cunoscut foarte personal, au putut spune:

Dar cele care îmi erau câștig le-am socotit o pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespus de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos (Filipeni 3,7-8).

«Hristos a murit, pentru ca noi să trăim pentru El» nu înseamnă „pentru ca noi să-I *ajutăm*”. Dumnezeu «nu este slujit de mâini omenești, ca având nevoie de ceva» (Faptele Apostolilor 17,25). Nici Hristos nu are nevoie: «Pentru că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți» (Marcu 10,45). Hristos nu a murit, pentru ca noi să-I *ajutăm*, ci pentru ca noi să cunoaștem și să savurăm cât de nemărginit de prețios este El. El a murit ca să ne salveze de distracțiile nimicitoare și să ne umple de bucurie la privirea frumuseții Sale. Prin aceasta noi suntem iubiți și El este onorat. Aceasta nu se contrazice.

Isus a spus ucenicilor Săi, că El va pleca, așa că El va putea trimite pe Duhul Sfânt ca Ajutor (Ioan 16,7). Apoi El le-a spus ce va face Ajutorul: «El Mă va glorifica» (Ioan 16,14). Hristos a murit și a fost înviat, pentru ca noi să-L putem vedea și glorifica. Acesta este cel mai mare Ajutor al lumii. Aceasta este dragoste. Rugăciunea cea mai plină de dragoste, pe care Isus a rostit-o, era: «Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea» (Ioan 17,24). Pentru aceasta a murit Hristos. Aceasta este dragoste – să sufere, ca să ne dăruiască o bucurie veșnică. Darul este El Însuși.

33. *Hristos a suferit și a murit ...*

CA SĂ FACĂ CRUCEA BAZA TUTUROR LAUDELOR NOASTRE

„Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.“

Galateni 6,14

Aceasta pare cu adevărat exagerat. Să ne lăudăm noi numai cu crucea? Cu totul textual, *numai* cu crucea? Chiar și Biblia vorbește despre alte lucruri, cu care cineva se poate lăuda: să te lauzi în speranța gloriei lui Dumnezeu (Romani 5,2), să te lauzi în necazuri (Romani 5,3), să te lauzi în slăbiciuni (2 Corinteni 12,9), să te lauzi cu poporul lui Hristos (1 Tesaloniceni 2,19). Ce înseamnă aici «decât»?

Înseamnă că toate celelalte laude trebuie să fie totdeauna o laudă a crucii. Dacă ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu, atunci aceasta trebuie să fie o laudă a crucii. Dacă ne lăudăm cu poporul lui Hristos, atunci această laudă să fie o laudă a crucii. A se lăuda numai cu crucea înseamnă că numai crucea face posibilă toate celelalte laude și de aceea orice laudă justificată trebuie să fie o laudă a crucii.

De ce? Deoarece toate lucrurile bune – și chiar și cele rele, pe care Dumnezeu le transformă spre bine – au fost câștigate pentru noi prin crucea lui Hristos. Fără credința în Hristos păcătosului îi rămâne numai condamnarea. Da, chiar și necredincioșii au parte de unele lucruri frumoase. Dar Biblia învață, că toate aceste binecuvântări naturale fac numai ca judecata lui Dumnezeu să fie și mai aspră, dacă ele nu sunt luate cu mulțumire pe baza suferinței lui Hristos (Romani 2,4-5).

De aceea tot ce noi savurăm, ca unii care cred în Hristos, datorăm morții Sale. Suferința Sa a înghițit toată judecata, pe care a meritat-o fiecare păcătos, și El a dobândit tot binele pe care îl savurează păcătosul grațiat. De aceea toate laudele noastre cu privire la aceste lucruri să fie o laudă a crucii lui Hristos. Noi nu suntem așa de orientați spre Hristos cum ar trebui să fim, și nu onorăm crucea așa cum ar trebui s-o facem, deoarece nu ne gândim că toate lucrurile bune și toate lucrurile rele, pe care Dumnezeu le transformă în bine, au fost dobândite prin suferințele lui Hristos.

Și cum suntem noi așa de radical focalizați spre cruce? Noi trebuie să recunoaștem adevărul, că am murit împreună cu Hristos la cruce (vezi capitolul 31). Când apostolul Pavel a recunoscut aceasta, a spus: «lumea este răstignită față de mine și eu față de lume» (Galateni 6,14). Aceasta este cheia laudei crucii centrată pe Hristos.

Dacă vă încredeți în Hristos, puterea uriașă de atracție a lumii acesteia va fi sfărâmată. Sunteți mort pentru lume și lumea este moartă pentru dumneavoastră. Și ca să exprimăm în sens pozitiv: sunteți «o făptură nouă» (Galateni 6,15). Cea veche este moartă. Un om nou s-a născut – un om care crede în Hristos. Această credință se caracterizează prin aceea, că pentru cel care crede Hristos înseamnă mai mult decât tot ce este în lume. Puterea lumii, de a câștiga dragostea noastră, este moartă.

A fi mort față de lume înseamnă că toate bucuriile legitime ale lumii devin dovada răscumpărării prin sânge de către dragostea lui Hristos – și un prilej de a te lăuda cu crucea. Dacă inima noastră urmărește înapoi raza binecuvântării și recunoaște că ea își are originea în cruce, atunci toate aspectele lumești ale acestei binecuvântări sunt moarte pentru noi – și Hristos cel răstignit este totul pentru noi.

34. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI SĂ PUTEM TRĂI PRIN CREDINȚA ÎN EL

„Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine;
și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință,
aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.“
Galateni 2,20

Acest verset este un paradox evident. «Eu nu mai trăiesc», și totodată «acum trăiesc». Probabil veți spune: „aceasta nu este un paradox, ci o succesiune. Mai întâi eu am murit cu Hristos, apoi am fost înviat cu El și acum trăiesc”. Aceasta este adevărat. Dar ce înseamnă aceste afirmații contradictorii: «nu mai trăiesc eu», dar «trăiesc acum»? Trăiesc eu acum, sau nu?

Paradoxurile nu sunt contradicții. Ele par numai a fi. Pavel vrea să spună că a fost un „eu”, care a murit, și că există un alt „eu”, care trăiește. Exact aceasta are loc când devii creștin. Eu-l vechi a murit. Un eu nou a fost «creat», respectiv «înviat». «Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă» (2 Corinteni 5,17). «Și noi, pe când eram morți în greșeli, ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... ne-a înviat împreună» (Efeseni 2,5.6).

Hristos a murit, pentru ca la moartea Sa să ia cu Sine în mormânt „eu-l vechi” al nostru și să-i sucească gâtul. «Știm că *omul nostru cel vechi* a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, ca să nu mai fim robiți păcatului» (Romani 6,6). Dacă ne încredem în Hristos, suntem uniți cu El și Dumnezeu privește eu-l nostru vechi ca fiind mort cu Hristos. Scopul morții lui Hristos a fost învierea unui om nou.

Cine este deci eu-l nou? Prin ce se deosebesc acești doi eu? Sunt eu încă eu însumi? Versetul de la începutul acestui capitol descrie pe acest om nou în două feluri: o descriere este aproape de neimaginat, cealaltă este foarte simplă. Mai întâi se spune, că noul eu este Hristos, Cel care trăiește în mine: «nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine». Eu înțeleg acesta în felul următor; eu-l nou este definit prin prezența permanentă și ajutorul permanent al lui Hristos. El îmi dă permanent viață. El îmi dă totdeauna puterea necesară, ca să fac ceea ce El îmi dă să fac. De aceea Biblia spune: «Pot totul în Cel care mă întărește» (Filipeni 4,13). «Iată la ce lucrez eu și mă lupt, după lucrarea Lui, care lucrează cu putere în mine» (Coloseni 1,29). În final eu-l nou spune: «Căci n-aș îndrăzni să amintesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine» (Romani 15,18).

Aceasta este prima descriere a omului nou în Galateni 2,20: un om nou în care locuiește Hristos, care este purtat de Hristos și care este întărit de Hristos. Pentru a obține aceasta, Hristos a murit, și aceasta caracterizează pe un creștin. Cea de-a doua descriere a omului nou este: el trăiește prin aceea, că în fiecare clipă se încrede în Hristos. «Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.»

Fără această a doua descriere a omului nou ne vom întreba, ce contribuție avem noi, ca zilnic să avem parte de ajutorul lui Hristos. Acum cunoaștem răspunsul: este credința. În ceea ce privește partea lui Dumnezeu, Hristos trăiește în noi și ne face capabili să trăim așa cum ne învață El. Aceasta este lucrarea Lui. Însă partea noastră este să ne încredem în faptul că El este în orice moment la noi și ne ajută. Suferința și moartea Sa fac posibil aceasta. Această realitate este dovada că El este totdeauna cu noi și ne va ajuta.

35. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEA FAMILIEI UN SENS PROFUND

„Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.”
Efeseni 5,25

Planul biblic al lui Dumnezeu cu privire la familie descrie soțul ca pe unul care își iubește soția așa cum Hristos a iubit Adunarea Sa, și pe soție ca pe una care se poartă față de soțul ei așa cum ar trebui să se poarte credincioșii față de Hristos. Acest tablou l-a avut Dumnezeu în gând, când a trimis pe Hristos în lumea aceasta. Hristos a venit pentru mireasa Sa și a murit pentru ea, ca să arate cum Dumnezeu a gândit să fie familia.

Această analogie nu spune că soții ar trebui să sufere din cauza soțiilor lor. Este adevărat că într-un anumit sens aceasta a avut loc cu privire la Hristos. El a suferit pentru Adunarea Sa – mireasa Sa – pentru a o chema la existență. Și oamenii acestei Adunări aparțineau acelor care I-au pricinuit suferințe. Și o mare parte a suferințelor Sale a fost pricinuită prin aceea că ucenicii Lui L-au părăsit (Matei 26,56). Esența acestei analogii este, că Isus a iubit pe ucenicii Lui – și anume până la moarte – și nu i-a părăsit.

Planul lui Dumnezeu cu privire la familie a existat deja înainte de a fi Adam și Eva și înainte ca Hristos să vină pe pământ. Știm aceasta, deoarece Pavel citează un verset de la începutul Bibliei (Geneza 2,24), atunci când a explicat taina familiei: «De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup». În fraza următoare el explică ceea ce tocmai a citat: «Taina aceasta este mare: eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare» (Efeseni 5,31-32).

Aceasta înseamnă, că familia a fost planificată în gândurile lui Dumnezeu din veșnicie, pentru a ilustra relația lui Hristos cu Adunarea Sa. Familia a fost numită «taină», deoarece acest scop al familiei a fost revelat abia la venirea lui Hristos. Acum înțelegem că familia este destinată să facă vizibilă în această lume dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa.

Deoarece acesta a fost planul lui Dumnezeu de la început, și Hristos a avut același gând, atunci când a mers la moarte. El știa că unul din multele rezultate ale suferinței Lui era să arate semnificația profundă a familiei. Toată suferința Sa trebuia să fie un mesaj adresat în mod deosebit tuturor soților: așa trebuie să iubească fiecare soț pe soția lui.

Cu toate că inițial Dumnezeu nu a planificat să existe familii nefericite, sunt totuși multe familii nefericite. Acesta era efectul păcatului. El ne face să ne comportăm rău unii față de alții. Hristos a suferit și a murit ca să schimbe aceasta. În privința aceasta soțiile au partea lor de responsabilitate. Dar Hristos dă soților o responsabilitate deosebită. De aceea Biblia spune: «Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea» (Efeseni 5,25).

Soții nu sunt Hristos. Dar ei sunt chemați să fie așa cum este El. Și însușirea deosebită a asemănării cu Hristos este atitudinea soțului de a suferi pentru soția lui, fără să o amenințe sau s-o trateze rău. Aceasta include, ca el să fie gata să sufere, ca s-o apere de orice pericol din afară. În afară de aceasta el trebuie chiar să suporte, când ea îl dezamăgește sau îl tratează rău. O astfel de dragoste este posibilă, deoarece Hristos a murit atât pentru soț cât și pentru soție. Păcatele lor sunt iertate. Niciunul nu trebuie să-l facă pe celălalt să sufere din cauza unui păcat. Hristos a purtat aceste suferințe. Acum noi, fiind amândoi păcătoși care au avut parte de har, putem răsplăti răul cu bine.

36. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEA NAȘTERE LA UN POPOR PLIN DE RÂVNĂ PENTRU FAPTE BUNE

„Care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune.“

Tit 2,14

Adevărul central al creștinismului este, că nouă ni s-a iertat și Dumnezeu ne-a primit, nu pentru că noi am făcut fapte bune, ci ca să ne facă capabili pentru fapte bune și să ne stimuleze. Biblia explică: Dumnezeu «ne-a mântuit ... nu potrivit faptelor noastre» (2 Timotei 1,9). Faptele bune nu sunt baza pentru care Dumnezeu ne-a primit, ci ele sunt roadele care rezultă din această primire. Hristos nu a suferit și nu a murit, deoarece noi am făcut fapte bune pentru El, ci El a murit ca «să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune» (Tit 2,14).

Acesta este înțelesul harului. Faptele noastre nu ne fac drepti înaintea lui Dumnezeu. Îndreptățirea trebuie să fie un dar de bună voie. Noi putem primi această îndreptățire numai prin credință și s-o prețuim ca pe o comoară mare a noastră. De aceea Biblia spune: «Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni» (Efeseni 2,8-9). Hristos a suferit și a murit, pentru ca din aceasta să urmeze fapte bune. Ele nu sunt cauza pentru care Dumnezeu ne-a primit.

Noi nu suntem surprinși, când în fraza următoare citim: «Pentru că suntem ... creați în Hristos Isus pentru fapte bune» (Efeseni 2,10). Aceasta înseamnă, că noi nu am fost mântuiți *din cauza* faptelor noastre bune, ci *ca să fim* gata pentru fapte bune. Hristos vrea nu numai să ne facă *capabili* pentru astfel de fapte bune, ci și să fim *plini de râvnă* pentru ele. De aceea Biblia folosește cuvântul «râvnă». Hristos a murit ca să ne facă *plini de râvnă* pentru fapte bune. Râvnă înseamnă pasiune. Hristos nu a murit numai ca să facă posibil faptele bune sau ca noi să le facem cu jumătate de inimă. El a murit ca să trezească în noi *pasiune* pentru fapte bune. Sfințenia creștină nu evită numai răul, ci ea năzuiește după bine.

Isus a avut motive bine întemeiate, pentru ce El a plătit prețul nespus de mare, ca noi să facem cu pasiune fapte bune. El a explicat aceste motive principale în felul următor: «Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri» (Matei 5,16). Dumnezeu este glorificat prin faptele bune ale creștinilor. Pentru această glorificare a suferit și a murit Hristos.

Deoarece harul și iertarea lui Dumnezeu ne-a eliberat de frică, de mândrie și de lăcomie, acum noi suntem plini de râvnă să iubim pe aproapele nostru cu aceeași dragoste cu care și noi am fost iubiți. Noi riscăm posesiunea și viața noastră, deoarece în Hristos suntem în siguranță. Dacă iubim pe aproapele nostru în felul acesta, atunci comportarea noastră este în opoziție cu năzuința lumească după dezvoltarea capacităților proprii și autoconservare. Atunci atenția noastră este îndreptată spre comoara care ne schimbă viața și spre siguranța noastră: Dumnezeu Însuși.

Și ce sunt aceste «fapte bune»? Fără a limita varietatea, Biblia se referă în primul rând la a ajuta pe alți oameni aflați în nevoi stringente. În mod deosebit aceluia care posedă cel mai puțin și suferă cel mai mult. Biblia spune de exemplu: «Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune pentru cele necesare și să nu fie neroditori» (Tit 3,14). Hristos a murit ca să facă din noi oameni care cu pasiune ajută pe săraci și pe cei apăsați. Aceasta este cel mai bine, ce putem face în viața noastră, indiferent cât ne costă în lumea aceasta. Alții sunt ajutați, noi ne bucurăm și Dumnezeu este glorificat.

37. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE CHEME SĂ URMĂM EXEMPLUL LUI DE SMERENIE ȘI AL DRAGOSTEI CARE SE JERTFEȘTE

„Pentru că acesta este un har, dacă cineva, datorită conștiinței față de Dumnezeu, îndură întristări suferind pe nedrept. ... Dar dacă, făcând bine și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui.“

1 Petru 2,19-21

„Uitați-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.“

Evrei 12,3-4

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“

Filipeni 2,5-8

Imitarea nu este salvarea. Dar salvarea conduce la imitare. Hristos nu ne-a fost dat în primul rând ca model, ci ca Mântuitor. În experiența credinciosului mai întâi vine iertarea și apoi modelul lui Hristos. În experiența lui Hristos însă ambele au avut loc deodată: aceeași suferință, care anulează păcatele noastre, ne arată și cum trebuie să iubim.

Hristos poate fi realmente un model pentru noi numai dacă am avut parte de iertarea Sa. Aceasta sună greșit, deoarece suferința Lui a fost unică în felul ei și nu poate fi imitată. Numai Fiul lui Dumnezeu a putut să sufere în felul acesta pentru noi. El a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre într-un fel cum nimeni altul nu ar fi putut-o face. El a suferit ca Suplinitor. Aceasta nu o vom putea imita niciodată. El a murit o dată pentru totdeauna, Cel drept pentru cei nedrepti. Suferința suplinitoare pentru păcat recunoscută de Dumnezeu este de neimitat.

Însă această suferință unică în felul ei transformă pe aceia care prin ea au primit iertarea și îndreptățirea în Numele lui Isus. Ei nu imită ispășirea făcută de El, dar ei se comportă ca Isus și iubesc ca El. Ca și Isus, ei suferă, ca să facă altora bine. Ca și Isus, ei nu răsplătesc răul cu rău. Ca și Isus, ei sunt blânzi și smeriți. Ca și Isus, ei suportă cu răbdare durerea. Ca și Isus, ei slujesc altora. Isus a suferit pentru noi într-un fel unic, pentru ca și noi să suferim cu El pentru lucrurile dragostei.

Apostolul Pavel a spus, că mai întâi el a năzuit ca prin credință să aibă parte de justificarea lui Hristos și apoi să aibă parte de suferințele Domnului în lucrarea sa pentru El: «să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din Lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, ... pe El ... și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui» (Filipeni 3,9-10). Mai întâi noi trebuie să fim îndreptățiți, după aceea putem fi imitatori. Numai prin suferința lui Hristos, care ne-a îndreptățit, putem ca urmași ai lui Isus să suferim și pentru Evanghelie. Suferința noastră pentru alții nu îndepărtează mânia lui Dumnezeu. Se arată numai cât de prețios este că Dumnezeu a îndepărtat mânia Sa de la noi din pricina suferinței lui Hristos. Omul este îndreptat spre Dumnezeu.

Dacă Biblia ne cheamă să răbdăm «toate pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă» (2 Timotei 2,10), aceasta înseamnă că imitarea lui Hristos de către noi arată oamenilor pe Singurul care poate salva. Suferința noastră este importantă, dar numai suferința lui Hristos poate salva. De aceea să imităm dragostea Sa, dar să nu ocupăm locul Lui.

38. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ CHEME ÎN AFARĂ O CEATĂ DE URMAȘI CARE AU FOST RĂSTIGNIȚI

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.“

Luca 9,23

„Cine nu-și ia crucea sa și vine după Mine nu este vrednic de Mine.“

Matei 10,38

Hristos a murit ca să adune tovarăși de suferință pe drumul spre Golgota. Golgota este numele dealului pe care El a fost răstignit. El știa că în final drumul Lui va duce într-acolo. Da, El «Și-a îndreptat fața hotărât» să meargă acolo (Luca 9,51). Nimic nu trebuia să-L împiedice în împlinirea misiunii Sale de a muri. El știa unde și când trebuia să aibă loc aceasta. Când cineva L-a atenționat în drumul Lui spre Ierusalim, că este în pericol din partea lui Irod, El a respins gândul că Irod ar putea să zădărnicească planul lui Dumnezeu. «El le-a spus: „Mergeți și spuneți-i vulpii aceleia: „Iată, scot demoni și fac vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi sfârși”» (Luca 13,32). Totul se desfășura conform planului. Și când în cele din urmă a venit sfârșitul și când în seara premergătoare morții Sale L-a prins haita, El le-a spus: «Toate acestea au avut loc ca să se împlinească Scripturile profeților» (Matei 26,56).

Într-un anumit sens drumul spre Golgota este acolo unde oamenii întâmpină pe Isus. Este adevărat că El a mers deja pe drum, că El a murit și a înviat și acum domnește în cer până va reveni. Dar când Hristos întâmpină astăzi pe cineva, atunci o face întotdeauna pe drumul spre Golgota – pe drumul spre cruce. Ori de câte ori întâlnește pe cineva pe drumul spre Golgota, El spune: «Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze» (Luca 9,23). Când Hristos a mers la cruce, ținta Lui era să cheme o mulțime mare de credincioși, care să-L urmeze pe acest drum.

Motivul pentru aceasta nu este că Isus astăzi trebuie să moară încă o dată, ci că *noi* trebuie să murim. Când spune că noi trebuie să ne luăm crucea noastră, prin aceasta vrea să spună, că noi trebuie să venim la El și să murim cu El. Crucea era un instrument de execuție capitală îngrozitor. Pe timpul lui Isus era de neimaginat să se poarte o cruce ca bijuterie. Ar fi fost ca și cum ai fi purtat la gât un scaun electric sau o frânghie de spânzurătoare. Cuvintele Lui trebuie să fi îngrozit foarte mult pe ascultătorii Lui: «Cine nu-și ia crucea sa și vine după Mine nu este vrednic de Mine» (Matei 10,38).

Și astăzi aceste cuvinte sunt cuvinte de trezire. Prin aceasta se înțelege cel puțin, că eu-l vechi, autodeterminativ și iubitor de sine, trebuie răstignit, dacă eu îl urmez pe Isus ca Mântuitor și Domn al meu. Eu trebuie să mă privesc zilnic ca mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu. Acesta este drumul spre viață: «Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus» (Romani 6,11).

Dar a fi urmaș al lui Isus pe drumul spre Golgota înseamnă mai mult. Înseamnă, că Isus a murit, pentru ca noi să fim gata să purtăm ocară Lui. «De aceea și Isus ... a suferit dincolo de poartă. Deci să ieșim la El, afară din tabără, și să purtăm ocară Lui» (Evrei 13,12-13).

Dar nu numai ocară, ci dacă este nevoie și moartea de martir. Biblia descrie pe unii urmași ai lui Hristos în felul următor: «Ei l-au învins (pe satan) datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte» (Apocalipsa 12,11). Așa Și-a vărsat sângele Mielul lui Dumnezeu Isus, ca noi să putem învinge pe diavolul, prin aceea că ne încredem în sângele Lui și ne uităm pe noi înșine. Isus ne cheamă să venim pe drumul spre Golgota. Nu este o viață ușoară, dar este o viață bună. Vino și tu!

39. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ELIBEREZE DE FRICA MORȚII

„Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor.“
Evrei 2,14-15

Isus a numit pe satan ucigaș. «El a fost ucigaș de la început și n-a stat în adevăr ... este mincinos și tatăl minciunii» (Ioan 8,44). Însă interesul lui principal nu este să omoare, ci să condamne. Realmente el preferă ca urmașii lui să aibă o viață lungă și fericită – ca să batjocorească pe sfinți și să ascundă groaza iadului.

Puterea lui de a duce oameni la pierzare nu este în el însuși, ci în păcatul, la care el inspiră pe oameni, și în minciuna, pe care o răspândește. Singurul lucru care condamnă sunt păcatele care nu au fost iertate. Blestemul, vrăjitoriile, voodoo (religie creolă – n.t.), ședințele spiritiste, blestemele, magia neagră, apariția duhurilor, voci supranaturale – toate acestea nu duc pe nimeni în iad. Toate sunt numai șicane ale diavolului. Singura lui armă ucigătoare este puterea de a ne înșela. Minciuna lui principală este, că ar fi mai bine să te glorifici singur, decât să glorifici pe Hristos și păcatul este mai bun decât neprihănirea. Dacă i s-ar lua această armă, el nu ar mai avea nici o putere asupra morții veșnice.

Și pentru aceasta a venit Hristos: să dezarmeze pe satan. Pentru aceasta El a luat păcatele noastre asupra Sa și a suferit pentru ele. Când a avut loc aceasta, satan nu a mai putut folosi nici un păcat împotriva noastră. Ne mai poate el disprețui? Da. Ne poate el batjocori? Da. Ne poate el condamna? Nu. Hristos a luat în locul nostru blestemul asupra Sa. Oricâte eforturi ar face el, satan nu ne poate nimici. Mânia lui Dumnezeu a fost îndepărtată. Harul Său este protecția noastră. Și satan nu poate face nimic împotriva noastră.

Ca să se obțină această eliberare, Hristos a trebuit să ia chip de Om, căci altfel nu ar fi putut să moară. Numai moartea Fiului lui Dumnezeu a putut nimici pe acela care are puterea morții. De aceea Biblia spune: «Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul» (Evrei 2,14). Când Hristos a murit pentru păcatele noastre, El a smuls diavolului singura lui armă nimicitoare: păcatele neiertate.

Hristos a vrut prin fapta Sa să ne elibereze de frică. Când a murit, El a eliberat pe toți aceia «care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor» (Evrei 2,15). Frica de moarte înrobește pe om. Ea ne face fricoși și ne paralizează. Isus a murit, ca să ne elibereze. Când frica de moarte este nimicită printr-o faptă de dragoste cu sacrificiu de sine, atunci și înrobirea sub autoconservarea arogantă este distrusă. Noi am fost eliberați, ca să iubim așa cum a iubit Hristos, chiar dacă aceasta ne costă viața.

Diavolul va putea chiar să ne omoare trupul, dar nu poate omorî sufletul. Sufletul este în siguranță în Hristos. Și trupul nostru muritor va învia într-o zi: «Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi» (Romani 8,11). Noi suntem oamenii cei mai liberi de pe pământ. Și Biblia explică foarte clar, pentru ce ne-a fost dată această libertate: «Pentru că voi ați fost chemați la libertate, fraților; numai nu folosiți libertatea ca un prilej pentru carne, ci slujiți unii altora prin dragoste» (Galateni 5,13).

40. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI DUPĂ MOARTE SĂ FIM IMEDIAT LA EL

„... care a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.“
1 Tesaloniceni 5,10

*„Pentru că pentru mine a trăi este Hristos, și a muri, câștig.
Sunt strâns din două părți, având dorința (textual: plăcerea) să plec și să fiu împreună cu Hristos,
pentru că este cu mult mai bine.“*
Filipeni 1,21.23

*„Suntem încrezători, spun, și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup,
și să fim acasă la Domnul.“*
2 Corinteni 5,8

Din punct de vedere biblic trupul nostru nu este rău în sine însuși. În credința creștină trupul nu are același înțeles ca în religia din antichitatea greacă, unde trupul era numai o povară, la care cu plăcere se renunța. Nu, moartea este un dușman. Când trupul nostru moare, atunci pierdem ceva prețios. Hristos nu are nimic împotriva trupului, ci El îl numește bun. Biblia spune clar: «Trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, și Domnul, pentru trup» (1 Corinteni 6,13). Aceasta este o afirmație minunată: Domnul este pentru trup!

Noi însă nu avem voie să afirmăm, că fără trup nu există nici viață nici conștiință. Biblia nu învață așa ceva. Hristos a murit nu numai să salveze trupul, ci și ca să lege sufletul nostru așa de strâns cu El, că noi suntem la El chiar și fără trup. Aceasta este o mare mângâiere pentru noi, atât în viață cât și în moarte. Hristos a murit, pentru ca noi să ne putem bucura în această nădejde.

Pe de o parte Biblia explică, că la pierderea trupului la moarte, sufletul rămâne gol în urmă: «Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort (acesta este trupul), gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață» (2 Corinteni 5,4). Exprimat altfel: noi am dori cu plăcere ca direct după moarte să avem un trup de înviere, și anume fără o perioadă intermediară, în care trupul nostru să zacă în mormânt. Exact aceasta vor trăi acei oameni, care la revenirea lui Hristos vor fi în viață.

Pe de altă parte Biblia laudă acest timp intermediar, când sufletul nostru este în cer și trupul nostru în mormânt. Ce-i drept, nu este gloria finală, dar este minunat. Citim: «Pentru mine a trăi este Hristos, și a muri, câștig» (Filipeni 1,21). Da, pierderea temporală a trupului este «câștig»! Într-un anumit sens noi suntem atunci «dezbrăcați». Dar mai mult decât toate aceasta este «câștig»! De ce? Pentru că moartea unui credincios înseamnă că el merge acasă la Hristos. Apostolul Pavel exprimă aceasta în felul următor: «având dorința (textual: plăcerea) să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine» (Filipeni 1,23).

«Mult mai bine»! Aceasta înseamnă, că nu este încă cel mai bine. Cel mai bine urmează să vină, când trupul va învia sănătos și glorios. Dar este încă «mult mai bine». Noi ne bucurăm de comuniune intimă cu Hristos, noi suntem «acasă la Domnul». Așa spuneau primii creștini: «Suntem încrezători, spun, și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup, și să fim acasă la Domnul» (2 Corinteni 5,8). Noi, cei care credem în Hristos, nu încetăm să existăm, atunci când murim. Noi nu cădem într-o stare de „adormire a sufletului”. Noi vom fi la Hristos. Atunci vom fi «acasă». Aceasta este «mult mai bine». Este «câștig».

Acesta este unul din motivele cele mai importante pentru care Hristos a suferit. Isus Hristos «a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El» (1 Tesaloniceni 5,10). Trupul zace în mormânt, ca și cum ar dormi. Dar noi trăim împreună cu Hristos în cer. Aceasta nu este ultima noastră speranță. Într-o zi trupul nostru va fi înviat. Dar fără să ținem seama de aceasta este nedescris de prețios să fi la Hristos.

41. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ASIGURE ÎNVIEREA NOASTRĂ DIN MORȚI

„Pentru că, dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii Lui.“
Romani 6,5

*„Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi,
Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare,
datorită Duhului Său care locuiește în voi.“*
Romani 6,5

*„Vrednic de încredere este cuvântul: pentru că, dacă am murit împreună cu El,
vom și trăi împreună cu El.“*
2 Timotei 2,11

Cheile morții atârnă în interiorul mormântului lui Hristos. În afara mormântului, Isus a putut face multe minuni. Acestea le aparține învierea unei fete de doisprezece ani și a doi bărbați – care totuși toți au trebuit să moară (Marcu 5,41-41; Luca 7,14-15; Ioan 11,43-44). Pentru ca oamenii să învieze, fără ca să trebuiască să moară din nou, a trebuit Hristos să moară pentru ei, să coboare în mormânt, să ia cheile și să încuie ușa morții din partea dinăuntru.

Învierea lui Isus este darul lui Dumnezeu și dovada că prin moartea Sa au fost șterse pe deplin și cu succes păcatele credincioșilor Săi. Mânia lui Dumnezeu a fost îndepărtată. Aceasta se recunoaște din cuvintele «de aceea». Hristos era «ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus» (Filipeni 2,8-9). Fiul lui Dumnezeu a strigat la cruce: «S-a sfârșit!» (Ioan 19,30). Și prin Înviere Dumnezeu Tatăl vorbește: „Cu adevărat s-a sfârșit!” Această lucrare măreață, pentru a plăti pentru păcatele noastre, ca să ne îndreptățească și să mulțumească dreptatea lui Dumnezeu, a fost terminată prin moartea lui Isus.

În mormânt El a avut dreptul și puterea să ia cheile morții și să deschidă ușa tuturor celor care în credință vin la El. Dacă s-a plătit pentru păcat, neprihănirea a fost dăruită și dreptul a fost restabilit, atunci nimic nu poate ține în mormânt pe Hristos sau pe credincioșii Lui. De aceea Isus a strigat: «Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor; și am cheile morții și ale Locuinței morților» (Apocalipsa 1,18).

Biblia este pătrunsă de adevărul, că unirea cu Hristos înseamnă să înviezi împreună cu El dintre morți. «Pentru că, dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii Lui» (Romani 6,5). «Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus» (1 Tesaloniceni 4,14). «Și Dumnezeu L-a înviat pe Domnul și ne va învia și pe noi prin puterea Sa» (1 Corinteni 6,14).

În aceasta constă legătura dintre moartea lui Hristos și învierea noastră: «Țepușa morții este păcatul» (1 Corinteni 15,56). Aceasta înseamnă că noi toți am păcătuit și Legea condamnă pe păcătos la moartea veșnică. Dar textul continuă: «Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos» (versetul 57). Cu alte cuvinte: cerința Legii a fost împlinită prin viața și moartea lui Isus. De aceea păcatele sunt iertate. De aceea a fost luată țepușa. De aceea aceia care cred în Isus nu sunt pedepsiți cu moartea veșnică, ci «sunt înviați nesupuși putrezirii ... atunci se va împlini cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”» (1 Corinteni 15,52.54). Lăsați-vă cuprinși de uimire și veniți la Hristos. El vă invită: «Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi» (Ioan 11,25).

42. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEZARMEZE STĂPÂNIRILE ȘI AUTORITĂȚILE

„El a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce; dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce.“

Coloseni 2,14-15

„Cine practică păcatul este de la diavolul; pentru că diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.“

1 Ioan 3,8

«Stăpânirile și autoritățile», amintite deseori în Biblie, pot să se refere la guvernele lumii. Dar când citim că Hristos la cruce a dezbrăcat «stăpânirile și autoritățile» și «le-a făcut de rușine în public» și a triumfat «asupra lor», atunci ar trebui să ne gândim la autoritățile demonice, care domină lumea. Una dintre cele mai puternice afirmații despre aceste autorități demonice este în Efeseni 6,12: «Lupta noastră nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva stăpânirilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești».

Satan este numit de trei ori «stăpânitorul lumii acesteia». În ultima oră a vieții Sale, Isus a spus: «Acum este judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară» (Ioan 12,31). Moartea lui Isus a fost înfrângerea decisivă a «stăpânitorului lumii acesteia» - diavolul. Și dacă satan este învins, atunci și îngerii lui căzuți sunt înfrânți.

Ei toți au primit lovitura de moarte, atunci când Isus a murit la cruce. Aceasta nu înseamnă că ei nu mai există. Noi luptăm și astăzi împotriva lor. Dar ei sunt dușmani învinși. Noi știm că avem parte de victoria decisivă. Este ca și cum am tăia capul unui balaur mare și el încă mai lovește cu furie până și-a pierdut sângele. Bătălia a fost câștigată. Dar noi trebuie mereu să ne păzim de pagubele, pe care el poate să le provoace.

Cu moartea lui Isus, Dumnezeu «a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, ... și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce» (Coloseni 2,14; vezi capitolul 7). În felul acesta El a dezbrăcat total «stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public». Cu alte cuvinte: dacă Legea lui Dumnezeu nu ne mai condamnă, deoarece Hristos a anulat vina noastră, atunci satan nu ne mai poate acuza.

Deja înainte de venirea lui Hristos lucrarea mare a lui satan a fost să acuze poporul lui Dumnezeu. Cuvântul *satan* înseamnă „împotrivor sau acuzator”. Dar să citim ce a avut loc atunci când a murit Hristos. Apostolul Ioan scrie: «Și am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri» (Apocalipsa 12,10). Aceasta este dezarmarea și biruința asupra stăpânirilor și autorităților.

Acum în Hristos nu se mai poate ridica nici o acuzare împotriva aleșilor lui Dumnezeu. «Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește» (Romani 8,33). Nici omul și nici satan nu mai poate aduce acuzare. Cazul a fost încheiat. Hristos este dreptatea noastră. Disprețuitorul nostru este dezarmat. La încercarea de a ne acuza înaintea tribunalului ceresc el este profund făcut de rușine. Acum ar trebui să slujim lui Hristos în această lume fără frică și liberi și să iubim pe oameni! Nimeni, din cei care se încred în Hristos, nu va fi condamnat. Așa ar trebui noi să prevenim ispitele diavolului. Promisiunile și minciunile lui și puterea lui au fost distruse.

43. Hristos a suferit și a murit ...

CA PRIN EVANGHELIE PUTEREA LUI DUMNEZEU SĂ FIE PUSĂ ÎN LIBERTATE

„Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.“

1 Corinteni 1,18

„Pentru că mie nu-mi e rușine de Evanghelie; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede: atât iudeu, întâi, cât și grec.“

Romani 1,16

Evanghelie înseamnă vestea bună. În primul rând ea este o veste bună și abia apoi teologie. O veste este o relatare, că ceva deosebit a avut loc. O veste *bună* face cunoscut, că ceva a avut loc, care face pe oameni fericiți. Evanghelia este absolut cea mai bună veste, deoarece se vestește ceva care face pe oameni fericiți pentru totdeauna.

Evanghelia vestește moartea și învierea lui Hristos. Apostolul Pavel arată clar importanța acestei vești:

Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia, ... că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, și că a fost înmormântat, și că a înviat a treia zi, după Scripturi, ... Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum. (1 Corinteni 15,1-7)

Afirmația centrală a Evangheliei este, că «Hristos a murit pentru păcatele noastre ... a fost înmormântat ... a fost înviat ... S-a arătat la peste cinci sute de oameni». Afirmația, că mulți dintre acești martori încă mai trăiau, arată, cât de reală este Evanghelia. Prin aceasta Pavel voia să spună, că cititorii puteau să găsească unii martori, ca să-i întrebe. Evanghelia este un mesaj despre fapte. Și aceste fapte puteau fi verificate. Erau martori ai morții lui Isus, ai înmormântării și ai învierii Lui.

Tragic este, că mulți oameni consideră această veste o nebunie. Pavel a spus: «Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu» (1 Corinteni 1,18). Ca să se pună în libertate această putere, a murit Isus: «Evanghelia ... este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede» (Romani 1,16).

De ce moartea lui Hristos nu este primită de toți oamenii ca veste bună? Noi trebuie mai întâi să cunoaștem că ea este adevărată și bună, înainte ca s-o putem crede. Deci se pune întrebarea: De ce unii cred că ea este o veste adevărată și bună, iar alții nu cred? Un răspuns la aceasta este în 2 Corinteni 4,4: «cei care pier, în care dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.» Făcând excepție de aceasta, natura omenească păcătoasă este oarbă pentru adevărata realitate spirituală. «Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el» (1 Corinteni 2,14).

Dacă cineva trebuie să recunoască că Evanghelia este adevărată și bună, trebuie mai întâi, prin puterea lui Dumnezeu, să învingă orbirea satanică și surzenia omenească. De aceea Biblia spune că Evanghelia este ce-i drept pentru mulți o nebunie, dar «pentru cei chemați, Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu» (1 Corinteni 1,24). Această «strigare» este o faptă de har a lui Dumnezeu, care îndepărtează toată insensibilitatea naturală și toată orbirea satanică, pentru ca noi să cunoaștem, că Hristos este Adevărul cel bun. Această faptă de har este însăși darul lui Hristos, pe care El l-a răscumpărat cu sângele Său. Priviți la El și rugați-vă ca Dumnezeu să vă facă capabili să cunoașteți Evanghelia lui Hristos și s-o primiți.

44. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ÎNLĂTURE VRĂJMĂȘIA DINTRE POPOARE

„El a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduielei, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia.“

Efesenii 2,14-16

Neîncrederea, prejudecățile și atitudinea umilitoare a unora față de alții, între iudei și păgâni (neiudei), în timpul nou-testamental era tot așa de serioasă ca și problemele rasiale și vrăjmășia grupelor etnice și naționale de astăzi. Un incident negativ de felul acesta a avut loc în Antiohia între Chifa (Petru) și Pavel. Pavel relatează despre întâmplare: «Dar, când a venit Chifa la Antiohia, m-am opus lui pe față, pentru că era de condamnat. Pentru că, mai înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca împreună cu națiunile; dar, când au venit aceștia, el se retrăgea și se separa, temându-se de cei din circumcizie» (Galateni 2,11-12).

Petru a devenit liber prin Evanghelia lui Isus Hristos. Cu toate că el era un creștin iudeu, el a mâncat cu creștinii neiudei. Zidul de despărțire căzuse. Vrăjmășia a fost biruită. Pentru aceasta a murit Hristos. Dar unii iudei conservativi au venit la Antiohia. Chifa a fost cuprins de panică. Deoarece se temea de critica acestor iudei, s-a distanțat de păgâni.

Apostolul Pavel a fost confruntat direct cu aceasta. Ce ar face el? Să accepte aceasta? Să păstreze pacea între vizitatorii conservativi și iudeii creștini din Antiohia, cu convingeri mai libere? Cheia comportării lui Pavel constă în afirmația următoare: «am văzut că ei nu umblă drept, după adevărul Evangheliei» (Galateni 2,14). Aceasta este o afirmație decisivă. Despărțirea între rase este o temă a Evangheliei! Teama lui Chifa și retragerea lui din părtășia cu păgânii nu corespundea «adevărului Evangheliei». Hristos a murit ca să dărâme această delimitare. Dar Chifa a construit-o iarăși.

Deci Pavel nu a acceptat simpla această comportare. El nici nu a păstrat o pace, care tăgăduia Evanghelia. El s-a opus public lui Chifa: «Am spus lui Chifa înaintea tuturor: „Dacă tu, iudeu fiind, trăiești ca națiunile și nu ca iudeii, de ce obligi națiunile să se iudaizeze?”» (Galateni 2,14). Sau exprimat altfel: când Chifa s-a distanțat de creștinii neiudei, el le-a prezentat un mesaj ucigător: trebuie să devii ca un iudeu, ca să fi pe deplin acceptat. Dar tocmai aceasta voia Hristos să desființeze prin moartea Sa.

Isus a murit, ca să creeze pentru toate rasele un drum cu totul nou de împăcare. Ritualurile și apartenența la o rasă nu sunt baza unei conviețuirii în armonie. Numai Hristos oferă această bază. El a împlinit Legea în chip desăvârșit. Toate elementele Legii, care despart pe oameni unii de alții, au fost anulate prin El – cu excepția Evangheliei. Este imposibil să se creeze o unitate permanentă între popoare, prin faptul că se spune simplu, toate religiile ar putea veni împreună fără nici un fel de diferențieri. Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a trimis în lumea aceasta ca singura și exclusivă posibilitate prin care păcătoșii sunt salvați și popoarele se împacă pentru totdeauna unele cu altele. Dacă tăgăduim aceasta, subminăm adevărata bază a speranței veșnice și a unei unități de durată între popoare. Prin moartea Sa la cruce s-a creat nu ceva limitat regional, ci ceva cu valabilitate generală. Dumnezeu și omul au fost împăcați. Numai dacă popoarele cunosc și recunosc aceasta, se vor iubi și prețui reciproc. Dacă noi biruim înstrăinarea noastră de Dumnezeu, și Hristos biruie înstrăinarea dintre națiuni.

45. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ RĂSCUMPERE OAMENI DIN ORICE SEMINȚIE ȘI LIMBĂ ȘI POPOR ȘI NAȚIUNE

„Și ei cântă o cântare nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecețile, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune.”

Apocalipsa 5,9

Această scenă are loc în cer. Apostolului Ioan i se acordă posibilitatea de a privi o clipă în viitorul, care este în mâna lui Dumnezeu: «Și am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte, ... pecetluită cu șapte peceți» (Apocalipsa 5,1). Deschiderea cărții înseamnă că se arată istoria viitoare a omenirii. Ioan plânge, deoarece se pare că nu există nimeni care să poată deschide cartea. Atunci una din ființele cerești spune: «Nu plânge! Iată, Leul care este din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.» (Apocalipsa 5,5). Prin aceasta se referă la Isus Hristos, Mesia. Prin moartea Sa și prin învierea Sa El a biruit. Apoi Ioan Îl vede pe El: «Am văzut un Miel stând ca înjunghiat» (Apocalipsa 5,6).

Apoi ființele cerești din jurul tronului s-au prosternat și au adorat pe Hristos. Ei cântă o cântare nouă. Este uimitor, căci cântarea vestește, că moartea lui Hristos L-a făcut vrednic să deschidă cartea istoriei. Aceasta înseamnă că moartea lui Hristos a fost necesară, ca Dumnezeu să poată să-Și împlinească țelurile Sale globale în istorie. «Ei cântă o cântare nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecețile, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune”» (Apocalipsa 5,9).

Hristos a murit ca să salveze o varietate mare de oameni. Păcatul nu face excepție de nici o cultură. Toți oamenii au păcătuit. Fiecare rasă și fiecare cultură trebuie împăcată cu Dumnezeu. Deoarece epidemia cu numele păcat a cuprins toată lumea, și mijlocul de vindecare este global. Isus a văzut chinul venind asupra Lui la cruce și a spus deschis despre dimensiunea țelului Său: «Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine» (Ioan 12,32). Când Hristos a planificat moartea Sa, a ținut cont de toată lumea.

Creștinismul a început în Orient. Pe parcursul secolelor s-a deplasat foarte mult spre vest. Dar în zilele noastre credința creștină devine tot mai mult o religie care nu mai poartă caracterul pur vestic. Aceasta nu surprinde. Deja în Vechiul Testament a fost prezis efectul global: «Toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Domnul și toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Ta» (Psalm 22,27). «Să Te laude popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude!» (Psalm 67,4). Pe când lucrarea de slujire a lui Isus pe pământ se apropia de sfârșit, El a explicat clar, care a fost misiunea Lui: «Așa trebuia să pătimească Hristosul și să învieze dintre morți a treia zi și să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile» (Luca 24,46-47). Porunca dată ucenicilor Săi era foarte clară: «Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile» (Matei 28,19).

Isus Hristos nu este Divinitatea unei seminții. El nu aparține unei singure culturi sau grupe etnice. El este «Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii» (Ioan 1,29). «Pentru că nu este deosebire între iudeu și grec; pentru că același Domn al tuturor este bogat față de toți ce-L care-L cheamă. Pentru că „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”» (Romani 10,12-13). Chemați-L acum și atașați-vă de marea grupă a răscumpăraților din toată lumea.

46. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ STRÂNGĂ PE TOATE OILE SALE DIN TOATĂ LUMEA

„Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profețit că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.“

Ioan 11,51-52

„Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor.“

Ioan 10,16

S-ar putea ca un măgar, fără ca el să știe, să aibă rolul de megafon al lui Dumnezeu (Numeri 22,28). Același lucru este valabil și pentru un predicator sau preot. Așa a fost la Caiafa, care în timpul condamnării lui Isus era mare preot în Israel. Fără să cunoască înțelesul propriu-zis, el a zis izraeliților cu funcții de conducere: «Este de folos pentru voi să moară un singur om pentru popor și să nu piară toată națiunea» (Ioan 11,50). Aceasta are un înțeles dublu. Caiafa a vrut să spună: mai bine să moară Isus, decât ca romanii să acuze poporul de trădare și să-l nimicească.

Dar Dumnezeu a vrut să spună altceva prin această afirmație. Biblia ne clarifică aceasta: «Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profețit că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți» (Ioan 11,51-52).

Isus a spus același lucru cu o altă metaforă: în loc să vorbească despre «copiii lui Dumnezeu cei risipiți» a vorbit despre «oi» în afara turmei lui Israel. «Am alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor.»

Ambele afirmații sunt deosebit de uimitoare în felul lor. Ele învață, că pretutindeni în lume sunt oameni, pe care Dumnezeu i-a ales să li se aducă Evanghelia și să fie mântuiți prin Isus Hristos. În lume sunt «copiii lui Dumnezeu risipiți». Sunt oi care «nu sunt din staulul acesta (iudeu)». Aceasta înseamnă că Dumnezeu se preocupă foarte intens să strângă un popor pentru Fiul Său. El cheamă pe poporul Său să iasă afară și să facă ucenici, dar totodată El merge înaintea lor. Deja înainte ca mesagerii Lui să ajungă într-un loc oarecare, El are deja acolo poporul Său ales. Așa vorbește Isus celor mântuiți, pe care Dumnezeu i-a făcut popor proprietate a Sa și apoi i-a adus la Fiul Său: «Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine, și pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară. ... Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat» (Ioan 6,37; 17,6).

Este o chestiune uriașă, că Dumnezeu privește spre toate popoarele lumii și Își alege o turmă – și apoi trimite la ele misionari în Numele lui Hristos și aduce pe aleșii Săi sub mesajul Evangheliei și îi mântuiește. În nici un alt fel ei nu pot fi mântuiți. Misiunea este de nelipsit. «Oile aud glasul Lui; și El Își cheamă oile pe nume și le duce afară. ... și oile Îl urmează, pentru că Îi cunosc glasul» (Ioan 10,3-4).

Isus a suferit și a murit pentru ca oile să poată să audă glasul Lui și să trăiască. Exact aceasta a zis Caiafa, fără să știe: «... că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți». El Și-a dat viața, ca să adune oile. Cu sângele Său a dobândit harul care face ca glasul Lui să fie inconfundabil pentru ai Săi. Rugați-vă ca Dumnezeu să vă dea acest har, ca să auziți și să trăiți.

47. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE SALVEZE DE JUDECATA VIITOARE

„Așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.“

Evrei 9,28

Mântuirea creștină se referă la trecut, prezent și viitor. Biblia spune: «Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu» (Efeseni 2,8). Ea caracterizează Evanghelia ca fiind puterea lui Dumnezeu pentru noi, «care suntem mântuiți» (1 Corinteni 1,18). Și ea spune: «pentru că acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut» (Romani 13,11). Noi am fost cândva mântuiți. Noi suntem acum mântuiți. Și noi vom fi mântuiți în viitor.

În fiecare etapă noi suntem mântuiți prin moartea lui Hristos. În trecut Hristos a plătit o dată pentru totdeauna pentru păcatele noastre. Noi am fost îndreptățiți numai pe baza credinței. În prezent moartea lui Isus oferă puterea Duhului Sfânt, ca să ne salveze progresiv de domnia și murdărirea păcatului. Și în viitor va fi sângele vărsat la cruce al lui Isus cel care ne va proteja de mânia lui Dumnezeu și ne va conduce la desăvârșire și bucurie veșnică.

Va avea loc o judecată foarte reală. Biblia o descrie ca «o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți» (Evrei 10,27). Dumnezeu ne cheamă: «Să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă. Pentru că și Dumnezeul nostru este foc mistuitor» (Evrei 12,28-29). Ioan Botezătorul a atenționat pe contemporanii lui: «Cine v-a înștiințat să fugiți de mânia viitoare?» (Matei 3,7). Căci Isus Însuși va veni din cer «cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale» (2 Tesaloniceni 1,7-9).

Unele tablouri despre această mânie viitoare sunt aproape neimaginat de îngrozitoare. Interesant este că tocmai Ioan, „apostolul iubirii”, ne oferă cele mai concrete imagini despre iad. Cine leapădă pe Hristos și se unește cu satan «va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este pregătit neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte» (Apocalipsa 14,10-11).

Dacă noi nu am cunoscut câtuși de puțin groaza mâniei viitoare a lui Dumnezeu, probabil nu vom înțelege cât de aducătoare de ușurare au simțit primii creștini lucrarea de mântuire a lui Hristos: ei așteptau «din ceruri pe Fiul Său, pe care L-au înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scăpă de mânia care vine» (1 Tesaloniceni 1,10). Numai Isus Hristos ne poate salva de mânia care va veni. Fără El am pieri pentru totdeauna.

Când însă El ne va salva la sfârșit, atunci o va face pe baza sângelui Său. «Așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă» (Evrei 9,28. Problema păcatului a fost rezolvată o dată pentru totdeauna. Nu este nevoie de nici o altă jertfă. Scutul nostru de apărare împotriva mâniei viitoare este tot așa de sigur ca și suferința lui Hristos în locul nostru. Să jubilăm pe baza crucii cu privire la harul viitor!

48. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ OBTINĂ BUCURIA SA ȘI BUCURIA NOASTRĂ

„Isus ... care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.“

Evrei 12,2

Drumul spre bucurie este anevoios. Este anevoios pentru noi și a fost anevoios pentru Isus. Pe El L-a costat viața. Și pe noi ne poate costa viața. «Pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea.» Mai întâi a venit suferința crucii, apoi fericirea cerului. Un alt drum nu a existat.

«Bucuria pusă înaintea Lui» are multe aspecte. Ea este bucuria de a fi iarăși una cu Tatăl: «Înaintea feței Tale este belșug de bucurie, la dreapta Ta sunt desfătări pentru totdeauna» (Psalm 16,11). Este bucuria triumfului asupra păcatului: «După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte» (Evrei 1,3).

Este bucuria să obțină din nou drepturile Sale divine: El S-a așezat «la dreapta tronului lui Dumnezeu» (Evrei 12,2). Este bucuria de a fi înconjurat de cântarea de laudă a tuturor acelor pentru care El a murit: «Va fi bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește» (Luca 15,7) – și câtă bucurie va fi când milioane de păcătoși au fost mântuiți!

Și ce este cu noi? A intrat El în bucurie și pe noi ne-a lăsat aici în suferință? Nu. Înainte să moară, El a stabilit legătura dintre bucuria Lui și bucuria noastră: «V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină» (Ioan 15,11). El știa ce bucurie stă înaintea Lui și a zis: «bucuria Mea să fie în voi». Noi, cei care credem în El, vom avea parte de o bucurie așa de mare împreună cu Hristos, cum o creatură limitată nu o poate savura mai mult.

Dar drumul într-acolo este anevoios. Isus ne-a atenționat: «În lume aveți necaz» (Ioan 16,33). «Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său. ... Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa Lui?» (Matei 10,24-25). «Vor omorî pe unii dintre voi, și veți fi urâți de toți pentru Numele Meu» (Luca 21,16-17). Acesta este drumul pe care a mers Isus, și acesta este drumul spre bucurie – așa va triumfa bucuria Lui în noi și bucuria noastră va fi deplină.

Așa cum speranța în bucurie L-a făcut pe Isus în stare să rabde crucea, tot așa speranța în această bucurie ne face posibilă savurarea acestei bucurii împreună cu El. Tocmai pentru aceasta ne-a pregătit Isus, când a spus: «Feriți-vă sunteți când vă vor defăima și vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră orice lucru rău, din cauza Mea. Bucurați-vă și săltați de bucurie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri» (Matei 5,11-12). Răsplata noastră va fi, că noi vom savura pe Dumnezeu cu aceeași bucurie cu care Fiul lui Dumnezeu savurează pe Tatăl.

Dacă Isus nu ar fi murit de bună voie, atunci am fi pierit în păcatele noastre. Bucuria Sa și bucuria noastră a fost câștigată la cruce. Acum noi Îl urmăm pe drumul dragostei. Noi considerăm «că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi» (Romani 8,18). Acum noi suferim împreună cu El ocară. Dar atunci va domni bucurie netulburată. Orice risc, care este din cauza dragostei, îl vom lua asupra noastră. Nu cu tărie eroică, dar în puterea speranței: «Seara vine plânsul, iar dimineața vine veselia» (Psalm 30,5).

49. Hristos a suferit și a murit ...

CA EL SĂ FIE ÎNCUNUNAT CU ONOARE ȘI GLORIE

„Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare.“

Evrei 2,9

„Luând chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume.“

Filipeni 2,7-9

„Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!“

Apocalipsa 5,12

În seara premergătoare morții Sale Isus S-a rugat, fiind conștient de ceea ce Îl aștepta: «Și acum glorifică-Mă Tu, Tată, la Tine Însuși, cu gloria pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea» (Ioan 17,5). Și așa a avut loc: El a fost «încununat cu glorie și onoare» (Evrei 2,9). Glorificarea Lui a fost răsplata pentru suferința Lui. El a fost «ascultător până la moarte, ... De aceea Dumnezeu L-a înălțat foarte sus» (Filipeni 2,8-9). Tocmai pentru că Mielul a fost înjunghiat, El este «vrednic ... să primească ... onoare și glorie» (Apocalipsa 5,12). Suferința lui Isus Hristos nu a avut loc pentru un timp înainte de încoronarea Sa, ci era prețul și încoronarea era răsplata. El a murit ca să obțină această glorie¹.

Mulți se poticnesc cu privire la acest punct. Ei spun: „Cum poate aceasta să fie dragoste? Cum poate Isus să fi fost motivat pe de o parte de scopul de a ne dăruia bucurie, și pe de altă parte de scopul să câștige propria glorie? De când vanitatea este virtute?“ Aceasta este o întrebare bună – și este un răspuns biblic minunat la aceasta.

Răspunsul se bazează pe ceea ce este adevărata dragoste. Cei mai mulți dintre noi au crescut având concepția, că a fi iubit înseamnă să fi făcut de valoare. Întregul sistem al lumii pare să se bazeze pe aceasta. Dacă eu te iubesc, atunci te fac valoros. Îți ajut să ai simțăminte bune cu privire la tine însuși. S-ar putea crede, că cheia spre fericire ar fi privirea spre tine însuși.

Dar noi știm mai bine. Chiar fără a te uita în Biblie, știm, că această concepție este greșită. Momentele noastre cele mai fericite nu au fost acelea când am fost umpluți de noi înșine, ci când ne-am uitat pe noi înșine. Probabil am stat la Grand Canyon sau la poalele lui Kilimanjaro sau am privit un apus de soare impresionant în pustie – și pentru o clipă trecătoare am trăit fericirea admirației curate. Aceasta este pentru ceea ce noi am fost creați. Paradisul nu va fi o sală de oglinzi. Va fi prezentarea maiestății – dar nu a maiestății noastre.

Dacă aceasta este adevărat și Hristos este Persoana maiestetică din univers, prin ce Își arată El dragostea Sa pentru noi? Cu siguranță nu în aceea că El ne face să avem un sentiment al valorii noastre mari. Aceasta nu ar sătura sufletul nostru. Noi am fost creați pentru ceva mult mai mare. Dacă vrem să fim fericiți în gradul cel mai înalt posibil, trebuie să privim și să savurăm Persoana cea mai glorioasă din Univers: Isus Hristos. Aceasta înseamnă: ca să ne iubească pe noi, Isus trebuie să obțină plinătatea propriei glorii și să ne descopere aceasta pentru a o putea savura. De aceea S-a rugat în seara premergătoare morții Sale: «Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit înainte de întemeierea lumii» (Ioan 17,24). Aceasta era dragoste. «Le voi arăta gloria Mea.» Când Isus a murit, ca să obțină din nou plinătatea gloriei Sale, El a murit pentru bucuria noastră. Dragoste înseamnă să te ostenești fără să iei în considerare cât te costă, ca să ajuți pe oameni, să te entuziasmezi de ce îi face cei mai fericiți. Și acesta este Isus Hristos. Așa iubește Isus.

¹ Interpretarea autorului este puțin forțată: nu găsim în Scriptură indicii că Domnul Isus a alergat după glorie; dimpotrivă sunt numeroase indicii cu privire la smerenia și smerirea Lui. Gloriile Sale sunt rezultatul atitudinii și lucrării Sale. (n. tr.)

50. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ARATE CĂ RĂUL CEL MAI ORIBIL ESTE RÂNDUIT DE DUMNEZEU SPRE BINE

„S-au adunat împreună în această cetate împotriva Sfântului Tău Slujitor, Isus, ... atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel, ca să facă tot ceea ce mâna Ta și planul Tău hotărâseră dinainte să fie.“

Faptele Apostolilor 4,27-28

Ce este cel mai esențial, ce noi putem spune despre suferință și necaz este, că Dumnezeu în Isus Hristos este prezent în acestea și le poate transforma spre bine. Originea răului rămâne acoperită ca o taină. Biblia nu ne spune tot ce noi cu plăcere am vrea să știm. Mai degrabă ea spune: «Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, dar cele descoperite sunt ale noastre» (Deuteronom 29,29).

Biblia nu slujește ca explicație de unde vine răul, ci ca revelație, cum Dumnezeu Se folosește de rău și îl transformă în bine: El face dreptate și bucurie veșnică din el. Pretutindeni în Vechiul Testament se găsesc indicii, că și lui Mesia îi va merge la fel. Iosif, fiul lui Iacov, a fost vândut ca sclav în Egipt. Șaptesprezece ani părea să fie părăsit de Dumnezeu. Dar în toate acestea Dumnezeu avea hățurile în mână și l-a făcut suveran al Egiptului, așa că în timpul unei foamete a putut salva viața fraților lui, care l-au vândut. Istoria lui o sintetizează în cuvintele adresate fraților lui: «Voi, în adevăr, ați gândit rău împotriva mea, dar Dumnezeu a gândit spre bine» (Geneza 50,20). Aceasta era un indiciu spre Hristos, care a fost părăsit, ca să ne salveze pe noi.

Sau să ne gândim la înaintașii lui Hristos. Odinioară Dumnezeu era singurul împărat al lui Israel. Dar poporul s-a răsculat și voia un împărat omenesc: «Nu! Ci să fie un împărat peste noi» (1 Samuel 8,19). Mai târziu au mărturisit: «La toate păcatele noastre am mai adăugat și răul acesta de a cere un împărat pentru noi» (1 Samuel 12,19). Dar Dumnezeu Își avea mâna în aceasta. Din linia de descendență a acestor împărați a adus pe Hristos în lume. Descendența pământească a Mântuitorului fără păcat merge înapoi pe linia păcatului, căci El a venit să salveze păcătoși.

Ceea ce este cel mai uimitor este: drumul lui Isus spre biruința asupra necazului și suferinței era un drum de necaz și suferință. Orice faptă viclană și brutală împotriva lui Isus era păcătoasă și rea. Dar peste toate acestea stătea Dumnezeu. Biblia spune, că Isus a fost «dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu» (Faptele Apostolilor 2,23). Loviturile de bici pe spatele Lui, spinii pe capul Lui, scuipatul de pe obrajii Lui, rănilor de pe fața Lui, cuiele din mâinile Lui, sulita din coasta Lui, batjocura deținătorilor puterii, trădarea din partea prietenului Lui, fuga ucenicilor Lui – toate erau rezultatul păcatului, și toate erau planul lui Dumnezeu ca să biruie puterea păcatului. «Atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel, ca să facă tot ceea ce mâna Ta și planul Tău hotărâseră dinainte să fie» (Faptele Apostolilor 4,27-28).

Nu este păcat mai mare, decât să urăști și să umori pe Fiul lui Dumnezeu. Nu era suferință mai mare și nu era nevinovăție mai mare decât suferința și nevinovăția lui Hristos. Dar Dumnezeu era prezent în toate acestea. «Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței» (Isaia 53,10). Țelul lui era, prin suferința și răul, pe care l-a suferit, să nimicească suferința și răul. «Prin rănilor Lui suntem vindecați» (Isaia 53,5). Deci suferința lui Isus Hristos a fost rânduită de Dumnezeu, ca să arate lumii, că nici un păcat și nici un rău nu este prea mare, ca Dumnezeu în Hristos să nu poată face din ele bucurie și dreptate veșnică? Tocmai suferințele, pe care noi le-am pricinuit, au devenit speranța spre mântuirea noastră. «Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac» (Luca 23,34).